Περιοδος 2η,
Νο 104
Ιούλης 2001
50 σεντ

εργατική δημοκρατία

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Στις άλλες σελιδες

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ
ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ
σελ 11

Ο ΜΙΛΟΣΕΒΙΤΣ ΣΤΗ ΧΑΓΗ ΤΟ ΝΑΤΟ ΣΤΑ ΣΚΟΠΙΑ
Οχι στην κλιμάκωση των επεμβάσεων
σελ 4

Τιμη ενίσχυσης 1 λίρα

- **Τρελοκομείο του πολέμου ξανά τα Βαλκάνια**
- **Τρελες αγελάδες στο φαγητό μας**
- **Στο τρελοκομείο των ιδιωτικοποίησεων μας οδηγεί ο Κληρίδης**

ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΡΕΛΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

ΓΕΝΟΒΑ

20 - 22 ΙΟΥΛΗ

Ενάντια στους 8 "πλανητάρχες" του καπιταλισμού

σελ. 6-7

Νίκαια, 6 Δεκέμβρη 2000

Κακοποιήση ξένων εργατριών

Το φρικτό πρόσωπο του ρατσισμού

Ανατριχιαστικές είναι οι περιπτώσεις βιασμών και κακοποίησης, ξένων εργατριών από τους εργοδότες τους.

Πρόσφατα είδαν το φώς της δημοσιότητας μια σειρά περιπτώσεις οπως αυτή της Ουκρανής κοπέλλας που βιάστηκε ομαδικά απο νεαρούς, ή της Ρωσίδας που δήλωσε φεύγοντας για την πατρίδα της ότι δεν θα ξεχάσει ποτέ την εμπειρία που την ανάγκασαν να γίνει πόρνη. Είχαμε ακόμη την περίπτωση άλλης Ρωσίδας που τρέχοντας να ξεφύγει απο τη σεξουαλική επίθεση που δεχόταν έπεσε πάνω σε γυάλινη πόρτα και τραυματίστηκε.

Ακόμη πρόσφατη έκθεση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής κατά του Ρατσισμού και της Μισαλλοδοξίας καταγγέλει την Κυπριακή Δημοκρατία για ραστιστική συμπεριφορά ενάντια στους ξένους που ζούν και εργάζονται στη Κύπρο.

Ολ' αυτά βέβαια είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου. Είναι έλαχιστα μπροστά στη πραγματική κατάσταση που επικρατεί σε βάρος των ξένων, ιδιαίτερα των γυναικών. Δυστυχώς τις περισσότερες φορές δεν γίνονται καν καταγγελείες απο το θύματα γιατί φοβούνται ότι θα πάθουν χειρότερα, και όχι αδικαιολόγητα.

Τα ρατσιστικά ρεπορτάζ απο εφημερίδες και κανάλια, με τίτλους όπως: «άφησε τη γυναίκα του για τα μάτια μιας Ρωσίδα» ανοίγουν το δρόμο σε διάφορους ρατσιστές και κυρίως εργοδότες που θεωρούν τις ξένες εργαζόμενες σαν κτήμα τους και μπορούν όποτε θέλουν να τους βάλουν χέρι. Ιδιαίτερα οι καλιτέχνιδες που έρχονται σαν χορεύτριες και τις εξωθούν στην πορνεία με την απειλή της απέλασης είναι τα πιό συχνά θύματα. Πόλλες φορές έγιναν τέτοιες καταγγελείες για βιασμό από πελάτες ή ακόμα και άργιο ξυλοδαρμό γιατί αντιστάθηκαν, αλλά συνήθως τίποτα δεν γίνεται. Πολλές είναι και οι περιπτώσεις οικιακών βοηθών ή εργατρίων στα χωράφια που κατάγγειλαν κακοποίηση και σεξουαλική παρενόχληση απο τους εργοδότες τους.

Οι ξένες που εργάζονται εδώ δεν είναι μόνο ένα φτηνό εργατικό δυναμικό που υπερεκμεταλεύονται οι εργοδότες βάζοντας το να δουλεύει υπερωρίες καί αργίες χωρίς καμιά κάλυψη και ασφάλιση, αλλά και σκεύος για τις σεξουαλικές τους ορέξεις. Αν αρνηθούν τις ξυλοφωρτώνουν.

Καμιά προστασία δεν υπάρχει για τους ξένους και κυρίως τις γυναίκες, ένω η αστυνομία κάνει τα στραβά μάτια και υποστηρίζει συνήθως τους εργοδότες. Σύμφωνα με έκθεση της Επίτροπου Διοικήσεως, ακόμα και οι αλλοδαποί που παρουσιάζονται στα γραφεία του τμήματος Αλλοδαπών και Μετανάστευσης, για να καταγγείλουν τον εργοδότη για παραβίαση των όρων εργοδότησης ή για ανάρμοστη συμπεριφορά συλλαμβάνονται οι ίδιοι και συνήθως απελαύνονται υποχρεώνοντας τους να πληρώσουν ακόμη και το εισιτήριο επιστροφής στην χώρα τους, παρόλο που αυτό είναι υποχρέωση του εργοδότη.

Οταν μάλιστα αφορά περίπτωση σεξουαλικής κακοποίησης αντιμετωπίζονται σαν «ροζ ιστορίες» και μετατρέπονται σε τροφή για τα σαγόνια των καναλιών ενώ στις περισσότερες υποθέσεις οι ανακριτές ακόμη και δικαστές είναι χυδαίοι αφήνωντας υπονοούμενα οτι αυτό που προκάλεσε τον βιασμό ή την καποποιήση μπορεί να είναι και η συμπεριφορά της ίδιας της γυναίκας, του θύματος.

Ενα σύστημα που στηρίζεται στην εκμετάλευση των εργαζομένων και των δύο φύλων, και πρωτοστατεί στην καταπίεση ενάντια στις γυναίκες, πόσο μάλλον ενάντια στις ξένες, δεν μπορεί παρά να στηρίζεται στην βιά και να διευκολύνει τους βιασμούς.

Γι' αυτο και οι βιασμοί και η καποποιήση ξένων εργατριών πρέπει να γίνονται ζήτημα μέσα στις γυναικείες οργανώσεις. Σε καμία όμως απο όλες αυτές τις περιπτώσεις δεν είδαμε δήλωση καταγγελίας απο μέρους τών γυναικείων οργανώσεων. Ούτε και απο τις κυρίες που με τεράστια διαφημιστικά καλούσαν τις γυναίκες φηφοφόρους να τις προτιμήσουν για «να δυναμώσει η γυναικεία φωνή μέσα στη Βουλη».

Οι εργαζόμενες γύναικες δεν μπορουν να παλεύουν ενάντια στην γυναικεία καταπίεση και να μένουν αδιάφορες γιά τις σεξουαλικές παρενοχλήσεις του αφεντικού στις συναδέλφισσες τους είτε αυτές είναι ντόπιες είτε ξένες.

Δήμητρα Χριστοδούλου

Φοιτητική χορηγία

ΚΟΡΟΙΔΙΑΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Ο πρόεδρος Κληρίδης είχε απορρίψει το τροποποιημένο νομοσχέδιο που ψήφισε η βουλή για τις φοιτητικές χορηγίες σαν αντισυνταγματικό. Με βάση εκείνη την απόφαση δικαιούνταν χορηγία και οι φοιτητές διετών και μονοετών κλάδων σπουδών των ιδιωτικών σχολών, καθώς και εκείνοι που βρίσκονταν στο προκαταρτικό έτος γλώσσας σε πανεπιστήμια του εξωτερικού.

Τότε η κυβέρνηση ισχυρίζονταν ότι το πρόβλημα ήταν νομικό και όχι πολιτικό ή οικονομικό Σήμερα όμως επανέφερε το αρχικό νομοσχέδιο που προνοεί χορηγίες μόνο για τους φοιτητές τριτοετών και τεταρτοετών κλάδων σπουδών.

Τα περί αντισυνταγματικότητας του νόμου δεν ήταν τίποτα άλλο παρά προφάσεις. Από την αρχή η κυβέρνηση έδειξε τις προθέσεις της. Μπορεί να διατυμπάνιζε ότι θα έδινε τη χορηγία στους φοιτητές των τετραετών κλάδων αλλά επρόκειτο και αυτό για μια απάτη αφού οι φοιτητές των τεταρτοετών κλάδων ήταν μόλις 554 ενώ των διετών 2.545!

Είναι καθαρό ότι η επαναφορά του παλιού νομοσχεδίου και τελικά η ψήφιση του απο την Βουλή, (με τις ψήφους ΔΗΣΥ και ΔΗΚΟ) είναι άμεσα δεμένη με την πολιτική της λιτότητας και των περικοπών που ακολουθεί η κυβέρνηση της δεξιάς.

Ενώ δίνει εκατομμύρια για επιδοτήσεις και φοροαπαλλαγές στους βιομήχανους, ξενοδόχους και τους κερδοσκόπους του χρηματιστηρίου ή για εξοπλιστικά προγράμματα που αυξάνουν τον εθνικισμό και φέρνουν τον πόλεμο πιο κοντά, αρνείται να δώσει τα ελάχιστα που χρειάζονται οι φοιτητές και οι οικογένειες τους. Ακόμη οι κυβερνώντες δεν έχουν κανένα πρόβλημα να κάνουν τη χάρη στους κολεγιάρχες να τους αναγνωρίζουν ή να αφήνουν γα ενοηθεί ότι θα αναγνωρίσουν κλάδους των κολεγίων κλείνοντας τα μάτια στις ελλείψεις τους, σπρόχνωντας έτσι τους φοιτητές να δίνουν χιλιάδες λίρες στους κολεγιάρχες με την ελπίδα ότι θα μπορέσουν να σπουδάσουν αφού θα έχουν και την χορηγία του κράτους.

Κάτω απο την πίεση των κινητοποιήσεων των φοιτητών ο Υπουργός Παιδείας υποσχέθηκε ότι θα ετοιμάσει νέο νομοσχέδιο μέσα στον Αυγουστο που να καλύπτει ειδικά τους φοιτητές που έμειναν έξω απο το νόμο που ψήφισε η Βουλή και θα το καταθέσει πρίν ξενικήσει η νέα χρονιά. Ο μόνος τρόπος να κάνουμε βέβαιο ότι η κυβέρνηση θα τηρήσει αυτή την υπόσχεση της, είναι να συνεχιστούν οι κινητοποιήσεις για να νοιώθει την πίεση μας.

Κυριάκος Κοιλιάρης

Η Παιδεία της αγοράς «ξεπουλά» τους μαθητές

Επίσημη έρευνα που είδε το φως της δημοσιότητας, αποκαλύπτει ότι 2.000 μαθητές εγκαταλείπουν κάθε χρόνο το σχολείο. Ενα πολύ μεγάλο νούμερο που αυξάνεται κάθε χρόνο.

Η πραγματικότητα είναι ότι ο αριθμός των παιδιών που εγκαταλείπουν το σχολείο είναι πολύ πιο μεγάλος αν προστεθεί σε αυτά που φεύγουν απο το σχολείο και ο αριθμός αυτών που έχουν εγκαταλείψει κάθε προσπάθεια μάθησης και πηγαίνουν στις τάξεις τυπικά, απλώς για να μην θεωρηθεί ότι έχουν εγκαταλείψει το σχολείο. Δεν είναι τυχαίο που ο αριθμός των αναλφάβητων όλο και αυξάνεται σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης.

Μπορεί ο υπουργός και οι διάφοροι αρμόδιοι να ρίχνουν την ευθύνη στην αδιαφορία των γονιών και των ίδιων των μαθητών ή ακόμη και στην «ανικανότητα» των εκπαιδευτικών αλλά η πραγματικότητα είναι διαφορετική.

Οι πιέσεις πάνω στους μαθητές για να επιτύχουν και να πάρουν καλούς βαθμούς όλο και γίνονται πιο αφόρητες. Οι συνθήκες στις οποίες ζουν και διαβάζουν όλο και χειροτερεύουν. Οι δυνατότητες που έχει ένας μαθητής να πετύχει διαβάζοντας σε μια καμαρούλα, την οποία μοιράζεται με ακόμη δυο -τρία αδέλφια δεν είναι καθόλου οι ίδιες με ένα παιδί που έχει δικό του δωμάτιο και με την βοήθεια ηλεκτρονικού υπολογιστή. Η ανεργία έχει σημειώσει θεαματική άνοδο ιδιαίτερα στους νέους.

Η Παιδεία και τα εκπαιδευτικά προγράμματα είναι διαμορφωμένα και προσαρμοσμένα στις ανάγκες της αγοράς. Μιας αγοράς που χρειάζεται τους λίγους και καλά εκπαιδευμένους που θα στελεχώσουν τις ψηλές βαθμίδες των επιχειρήσεων και την μεγάλη μάζα που θα μπει στην παραγωγή. Αυτή την πραγματικότητα την βιώνουν καθημερινά πολλοί μαθητές που αποφασίζουν να μπουν στην παραγωγή πριν τελειώσουν το σχολείο μιας και εκεί θα καταλήξουν έτσι κι αλλιώς.

Η γνώση, η μόρφωση, η κοινονικοποίηση, το παιχνίδι και η χαρά της παιδικής ηλικίας, αλλά και της εφηβικής θυσιάζονται στο βωμό του κέρδους, και της αγοράς.

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Καμιά συναίνεση με αυτούς που μας κήρυξαν τον πόλεμο

Ο Συναγερμός και η κυβέρνηση του, μετά τις εκλογές μας μιλούν συνεχώς για την ανάγκη μίας πολιτικής «κοινωνικού διαλόγου», «συναίνεσης» και «εθνικής ενότητας». Ειναι απαραίτητο μας λένε αν θέλουμε ν' αντιμετωπίσουμε τίς «προκλήσεις της εποχής»: την ενταξιακή πορεία στην Ευρωπαϊκή Ενωση, τις συνέπειες απο την παγκοσμιοποίηση, την ανάγκη για εκσυγχρονισμό της οικονομίας και της κοινωνίας. Τά ίδια μας λένε και όταν αναφέρονται στο Κυπριακό. Κάτι που αυτές τις μέρες των επετείων θα ακούμε συνέχεια.

Ολα αυτά είναι παραμύθια.

Συνυπεύθηνοι

Μάς ζητούν να δώσουμε χέρι φιλίας και να συνεργαστούμε μ'αυτούς που έκαμαν το πραξικόπημα το '74, με αυτούς που είχαν στους καταλόγους τους για «εκαθάριση» εκατοντάδες αριστερούς και δημοκράτες. Μας ζητούν να συνεργαζόμαστε με αυτούς που φέρουν τουλάχιστο την μισή ευθύνη για τους πολέμους, τους σκοτωμένους, τους αγνοούμενους και τους πρόσφυγες ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους τα τελευταία 40 χρόνια.

Η ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη παριστάνει το αθώο θύμα επειδή έχασε την τελευταία φάση του πολέμου στην Κύπρο και προσπαθεί να μας κάνει να ξεχάσουμε ότι ο πόλεμος ξεκίνησε πολλά χρόνια πριν το '74 και ότι και αυτοί έχουν βαμμένα τα χέρια τους σε αθώο αίμα. Οσα εγκλήματα, σφαγές, ομαδικές εκτελέσεις, βιασμούς και αρπαγές έκανε ο Αττίλας το '74 άλλα τόσα εγκλήματα, σφαγές, ομαδικές εκτελέσεις, βιασμούς και αρπαγές έκαναν οι ελληνοκύπριοι και έλληνες εθνικιστές όλα τα πρίν το '74 χρόνια ακόμη και το '74.

Το κυπριακό δεν δημιουργήθηκε επειδή υπήρχαν θρησκευτικές, εθνικές ή άλλες διαφορές ανάμεσα στους απλούς ανθρώπους των δύο πλευρών αλλά γιατί οι άρχουσες τάξεις, τ' αφεντικά δηλαδή και των δυό πλευρών, ελληνοκυπρίων και ελλήνων, τουρκοκυπρίων και τούρκων ήθελαν να εξασφαλίσουν τα συμφέροντα και τον έλεγχο τους πάνω στο νησί. Οι μεγάλες δυνάμεις φυσικά απο δίπλα έριχναν λάδι στη φωτιά. Οι απλοί άνθρωποι και των δυό πλευρών ήταν τα θύματα που πλήρωσαν το κόστος.

Καμία ενότητα και καμία συναίνεση δεν χρειαζόμαστε με τους κεφαλαιοκράτες, την άρχουσα ταξη, και την κυβέρνηση τους. Αυτοί ακόμα και σήμερα με την πολιτικη των εξοπλισμών, του «ενεργού υφαιστείου», του εμπάργκο και την προσπάθεια ένταξης της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Ε.Ε. συνεχίζουν τους πολιτικούς, οικονομικούς και στρατιωτικούς ανταγωνισμούς και εκβιασμούς στην άλλη πλευρά. Ετσι και σήμερα έχουν και αυτοί τουλάχιστο την μισή ευθύνη για το ότι συνεχίζεται το αδιέξοδο στο Κυπριακό πρόβλημα και ο κίνδυνος μιάς νέας σύγκρουσης.

Επίθεση

Δέν ειναι όμως μόνο σε σχέση με το Κυπριακό που οι εργαζόμενοι και οι απλοί άνθρωποι δεν μπορούν να δείξουν καμμία συναίνεση με την άρχουσα ταξη και την κυβέρνηση τους. Ειναι σε όλα τα ζητήματα.

Οι καπιταλιστές και η αρχουσα τάξη καλύπτωνται κάτω απο τον μανδύα της «συναίνεσης» και του «εκσυγχρονισμού» για να φάνε τις κατακτήσεις των εργαζομένων. Ποία «συναίνεση» επιδιώκουν όταν παρόλες τις αντιδράσεις όλων των συνδικαλιστικών οργανώσεων, προχωρούν στα σχέδια τους για ξεπούλημα των αεροδρομίων της Λαρνακας και της Πάφου, οταν θέλουν να μειώσουν τους μισθούς των εκπαιδευτικών, να μετοχοποιήσουν την Α.ΤΗ.Κ να ξεπουλήσουν το σφαγείο της Κοφίνου και να αυξήσουν το όριο σύνταξης, οταν θέλουν να επιβάλουν τη λογική της αγοράς στην Παιδεία και την Υγεία μετατρέποντας τα νοσοκομεία σε κερδοσκοπικές επιχειρήσεις. Τι «συναίνεση» μπορούν να δείξουν οι εργαζόμενοι σ'όλες αυτές τις επιθέσεις των αφεντικών; Η οποιαδήποτε ανοχή και υποχώρηση θα οδηγήσει στην κατάργηση κεκτημένων που χρειάστηκαν χρόνια αγώνων και ποτάμια αίματος απο την εργατική τάξη για να κερδιθούν.

Πώς μπορούν να μας ζητούν να συνεργαστούμε και να «συναινέσουμε» με τους κερδοσκόπους του χρηματιστηρίου που έφαγαν δισεκατομμύρια λίρες, μ'αυτούς που βαρύνονται με τα σκάνδαλα στο σφαγείο Κοφίνου, στον ΚΟΤ, στα δημόσια έργα, μ'αυτους που έφαγαν το Χίλτον ή έκλεισαν το Φιλοξένια και απέλυσαν δεκάδες εργαζόμενους.

Στη πραγματικότητα η συναίνεση που θέλει αυτή η κυβέρνηση είναι να δεκτούμε τις αποφάσεις και τις επιλογές της. Μας πουλα το παραμύθι της «εθνικής ενότητας» και των «κοινών στόχων» για να μας ξεγελάσει.

Η πάλη των τάξεων

Η πραγματικότητα είναι πολύ διαφορετική. Ζούμε σε μία κοινωνία χωρισμένη στα δύο, στους πάνω και τους κάτω. Σ' αυτούς που αποτελούν μια μικρή μειοψηφία, που βρίσκεται στην κορυφή της κοινωνίας, τ'αφεντικά, που έχουν τον έλεγχο των μέσων παραγωγής και του κράτους και εκμεταλεύονται και καταπιέζουν τη μεγάλη πλειοψηφία της κοινωνίας. Απο την άλλη είμαστε εμείς όλοι που δέν εχουμε τίποτα και είμαστε υποχρεωμένοι να πουλούμε την εργατική μας δύναμη για να ζούμε. Ζούμε σε μια κοινωνία που απο τη μιά βρίσκονται οι Σιακόληδες, οι Λόρδοι και οι ομοιοι τους και απο την άλλη η εργατική τάξη και οι απλοί άνθρωποι.

Τι κοινό μπορούμε να έχουμε εμείς με τον Λόρδο, τον Σιακόλα και τους όμοιους τους, που θέλουν να κτυπήσουν τις κατακτήσεις μας. Τιποτα. Αντίθετα έχουμε πολλά που μας χωρίζουν. Αυτούς το μόνο που τους νοιάζει είναι μεγαλώνουν τα κέρδη τους ανεξάρτητα απο το κόστος στον άνθρωπο και το περιβάλλον. Μας έχουν κηρύξει ένα ανελέητο πόλεμο με απολύσεις και παραβιάσεις των κεκτημένων. Σάν αποτέλεσμα αυτού του πολέμου πολλοί εργαζόμενοι έχασαν ήδη τις δουλείές τους ενώ αρκετοί έχασαν την υγέια ή και την ίδια τη ζωή τους σε εργατικά ατυχήματα και αρρώστιες ενω άλλοι ζούν με στερήσεις ή ακόμη και σε απόλυτη φτώχεια, την ίδια στιγμή που αυτοί ζούν προκλητικά μέσα στην χλιδή και τον πλούτο.

Καμμία ενότητα και κανένα κοινό όραμα δέν μας ενώνει με αυτούς ή με την κυβέρνηση που εκφράζει τα συμφέροντα τους. Δεν εχουμε να περιμένουμε τίποτα απο αυτούς. Ειναι δηλωμένοι εχθροί μας.

Εθνικό Συμβούλιο;

Παρά το ότι αυτή είναι η εικόνα που υπάρχει μέσα στους εργαζόμενους (εκφράστηκε ακόμα και μέσα απο τις δημοσκοπήσεις της προεκλογικής περιόδου), απο τα πάνω, στα ψηλά δώματα της πολιτικής υπάρχει αντίθετη εικόνα. Ολοι μιλουν για «συναίνεση» και «εθνική ενότητα». Ολοι τους θέλουν και τρέχουν να μπούν στο Εθνικό Συμβούλιο.

Το ΑΚΕΛ παρά το ότι δηλώνει πως θέλει να φύγει αυτή η κυβέρνηση, παίρνει μέρος στο Εθνικό Συμβούλιο και δηλώνει ένθερμος υποστηρικτής της «συναίνεσης» και της «εθνικής ενότητας». Ο Χριστόφιας στην εναρκτήρια ομιλία του στη Βουλή, διαβεβαίωσε πως το ΑΚΕΛ θα ακολουθήσει μία «συναινετική» πολιτική που θα εξυπηρετεί πάνω απ'όλα τη Κύπρο και τις εθνικές επιδιώξεις της πλευράς μας στο Κυπριακό και την ενταξιακή πορεία προς την Ε.Ε.

Στην ουσία το ΑΚΕΛ υποστηρίζει ότι τα συμφέροντα της εργατικής ταξης ταυτίζονται με τα συμφέροντα του έθνους, και στηρίζει τον μύθο οτι εργάτες και αφεντικά έχουν κοινά συμφέροντα και κοινούς εξωτερικούς εχθρούς.

Ο κύριος εχθρός της εργατικής τάξης όμως, βρίσκεται μέσα στην ίδια μας την χώρα, είναι η άρχουσα τάξη και η κυβέρνηση μας. Αυτοί είναι που μας απολύουν, αυτοί είναι που θέλουν να μας βάλουν να πληρώνουμε ακόμη περισσότερα για την ιατροφαρμακευτική μας περίθαλψη, αυτοί είναι που διαλύουν τα νοσοκομεία και τα σχολεία, που μας δηλητηριάζουν με τα χημικά στα τρόφιμα, που θέλουν να μας φάνε τις συντάξεις μας.

Εκείνο που χρειαζόμαστε, δεν ειναι ενα «Εθνικό Συμβούλιο», ενα επιτελείο δηλαδή που να προωθά τα «εθνικά συμφέροντα» του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού. Δεν υπάρχουν «κοινά συμφέροντα», για όλους μας.

Εκείνο που χρειαζόμαστε είναι μια πολιτική που να αναγνωρίζει και να στηρίζεται πάνω στο ταξικό χαρακτήρα της κοινωνίας. Αν χρειαζόμαστε κάποιο «Συμβούλιο» αυτό είναι ένα Πανεργατικό Συμβούλιο, ενα «επιτελείο» για να οργανώνει και να συντονίζει τους αγώνες μας για να υπερασπιστούμε τις καταχτήσεις μας.

Εκείνο που χρειαζόμαστε δεν είναι «εθνική ενότητα» με τ'αφεντικά αλλά την ταξική ενότητα όλων των εργαζομένων και τη κοινή δράση ενάντια στον κοινό εχθρό, που είναι τ' αφεντικά και το σύστημα τους. Χρειαζόμαστε μια πολιτική που να λέει οχι στα κλεισίματα και τις απολύσεις, να υπερασπίζεται τις θέσεις εργασίας και όχι να διεκδικεί απλά κάποιες αποζημιώσεις, να διεδκικά: 35ώρο και αυξήσεις ώστε να ανοίξουν δουλειές, να παλεύει ενάντια στη μείωση των μισθών και για να αυξηθούν οι δαπάνες για την Παιδεία και την Υγεία. Μια πολιτική που να μετουσιώνει σε πράξη το σύνθημα «οι άνθρωποι πάνω απο τα κέρδη».

Σε μια τέτοια προοπτική κινητοποιούνται σήμερα εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι, νεολαίοι, ακτιβιστές σε ολόκληρο τον κόσμο, απο Σιάτλ, μέχρι τη Πράγα, το Κεμπέκ, το Γκέτεμποργκ. Οι κινητοποιήσεις στη Γενόβα στις 20 - 22 του Ιούλη ενάντια στη σύνοδο των 8 πλανηταρχών θα είναι μια σημαντική έμπνευση για όσους αγωνίζονται για μια τέτοια προοπτική σε όλο το κόσμο και εδώ στη Κύπρο.

Εξοπλιστείτε για το καλοκαίρι

Οι τελευταιες εκδόσεις για το αντικαπιταλιστικό κίνημα, για το περιβάλλον λογοτεχνία και πολλά άλλα. Μπορείτε να τα βρείτε στο:

τηλ:02-349959
Fax:02349770

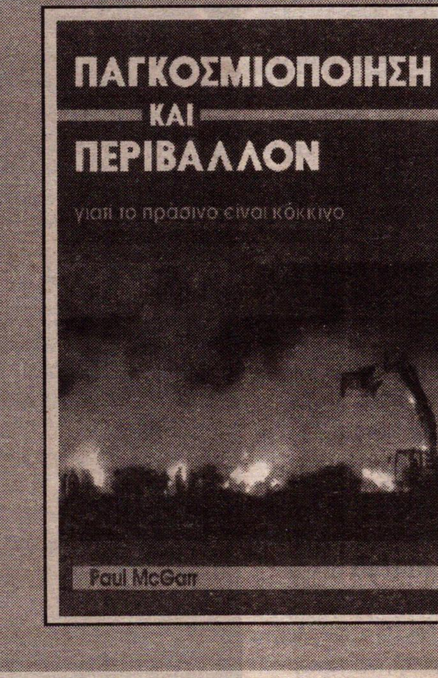

Ο ΜΙΛΟΣΕΒΙΤΣ ΣΤΗ ΧΑΓΗ, ΤΟ ΝΑΤΟ ΣΤΑ ΣΚΟΠΙΑ

Οχι στην κλιμάκωση των επεμβάσεων

Την κλιμάκωση της επέμβασης τους στην Δημοκρατία της Μακεδονίας αποφάσισαν οι Μεγάλες Δυνάμεις. Το ΝΑΤΟ στέλνει μια "ειρηνευτική δύναμη" 3000 στρατιωτών με αποστολή να αφοπλίσουν τους αλβανούς αντάρτες του "Εθνικού Απελευθερωτικού Στρατού" (ΕΑΣ) -η επιχείρηση ονομάστηκε "Essential Harvest". Ταυτόχρονα η Ευρωπαϊκή Ενωση αποφάσισε να στείλει τον Φρανσουά Λεοτάρ, πρώην υπουργό Αμυνας της Γαλλίας, στα Σκόπια για να "συνεργαστεί" με την κυβέρνηση -δηλαδή να επιβλέπει- στην εφαρμογή των μεταρρυθμίσεων που έχει αποφασίσει.

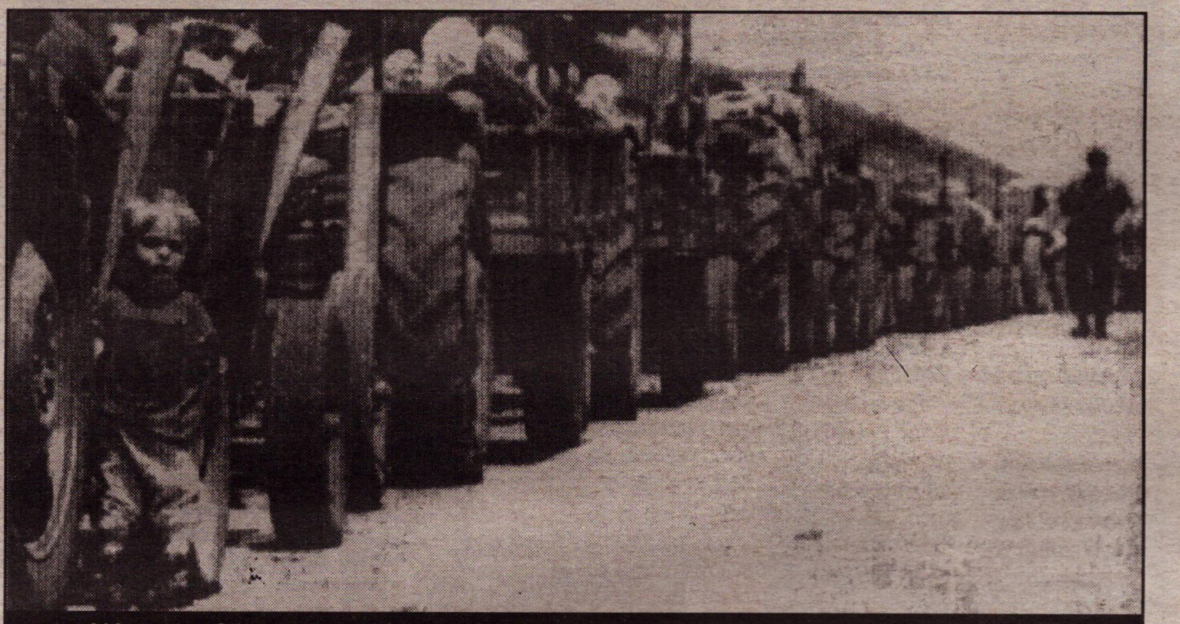

Νέα καραβάνια προσφύγων στα Βαλκάνια. Αλβανοί απο τη Δημοκρατία της Μακεδονίας, παίρνουν το δρόμο για για το Κόσοβο

Οι ηγέτες της Δύσης υποστηρίζουν ότι η εμπλοκή τους έχει σαν στόχο να σταματήσει τις εχθροπραξίες και να προφυλάξει τα Βαλκάνια από έναν νέο αιματηρό πόλεμο. Στην πραγματικότητα, όμως, πρόκειται για μια ακόμα κυνική ιμπεριαλιστική επέμβαση που θα σπρώξει τα Βαλκάνια ένα ακόμα βήμα πιο κοντά στο χείλος του γκρεμού. Η απόφασή τους να οδηγήσουν τον Μιλόσεβιτς στη Χάγη είναι άλλη μια επίδειξη πυγμής, για να δείξουν ότι η επέμβασή τους θα συνεχιστεί όσο χρειαστεί για να επιβάλουν τα συμφέροντά τους.

Την περασμένη Δευτέρα εκατοντάδες Σλαβομακεδόνες εθνικιστές περικύκλωσαν το κοινοβούλιο στα Σκόπια διαμαρτυρόμενοι για την "συμβιβαστική" πολιτική της κυβέρνησης απέναντι στους Αλβανούς αντάρτες. Η κρίση κορυφώθηκε όταν τρεις διαδηλωτές, μέλη της ειδικής εφεδρικής αστυνομίας, εισέβαλαν ένοπλοι στο κοινοβούλιο. Η κυβέρνηση της Δημοκρατίας της Μακεδονίας μοιάζει τώρα αδύναμη να επιβληθεί ακόμα και στις ίδιες τις δυνάμεις που την στηρίζουν.

Η κρίση οδηγεί τις Μεγάλες Δυνάμεις να κλιμακώσουν την επέμβασή τους για την "ειρήνευση" στην περιοχή.

Οι ηγέτες του ΕΑΣ από τη μεριά τους κάνουν ότι μπορούν για να καλλιεργήσουν το μίσος ανάμεσα στις δυο εθνότητες και να κάνουν την συμβίωση αδιανόητη. Οι αντάρτες τους επιτίθονται σε σλαβικά χωριά, κόβουν το νερό, καταστρέφουν και δολοφονούν. Η ταχτική αυτή φέρνει "αποτελέσματα": η κηδεία τριών αστυνομικών στη Βίτολα, που είχαν δολοφονηθεί από τον ΕΑΣ, εξελίχθηκε σε ένα άγριο πογκρόμ ενάντια στην αλβανική μειονότητα.

Αλλά και η κυβέρνηση του Τραϊκόφσκι δεν είναι καλύτερη. Τη μια μέρα υπόσχεται μεταρρυθμίσεις και ίσα δικαιώματα για τη μειονότητα, μόνο και μόνο για να τα πάρει πίσω την επόμενη. Στα λόγια μιλάει για περιορισμένες επιχειρήσεις, δηλαδή στρατιωτική δράση, αποκλειστικά ενάντια στους "τρομοκράτες". Στην πράξη οι επιθέσεις της στρέφονται συστηματικά ενάντια στους άμαχους αλβανικούς πληθυσμούς. Μέχρι τώρα 100.000 Αλβανοί έχουν αναγκαστεί να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους. Και ο Λιούμπκο Γκεοργκιέφσκι, ο πρωθυπουργός της χώρας, ξανά και ξανά απειλεί να κηρύξει την χώρα σε κατάσταση "έκτακτης ανάγκης" -δηλαδή να κηρύξει ανοιχτά τον πόλεμο στη μειονότητα.

Μεγάλες Δυνάμεις

Το μεγαλύτερο μέρος της ευθύνης, όμως, για το σημερινό απειλητικό αδιέξοδο το έχουν οι ηγέτες των Μεγάλων Δυνάμεων -του ΝΑΤΟ, των ΗΠΑ, της Ευρωπαϊκής Ενωσης. Η παρανοϊκή τους πολιτική, που είχε σαν μοναδικό στόχο τα συμφέροντα των μεγάλων επιχειρήσεων, ήταν αυτή που άνοιξε το δρόμο για τις συγκρούσεις και έδωσε το πράσινο φως στους εθνικιστές να προχωρήσουν στη σφαγή και την αιματοχυσία.

Οι ηγέτες της Δύσης αποκαλούν σήμερα τους αντάρτες του ΕΑΣ "τρομοκράτες" και παρακλάδι του UCK. "Ξεχνάνε" όμως να μας πουν ποιος ήταν αυτός που χρηματοδότησε και εξόπλισε τον UCK. Ο Αλί Αχμέτι, ο ηγέτης του ΕΑΣ ήταν ένας από τους "ήρωες" του UCK το 1999, τότε που το ΝΑΤΟ χρησιμοποιούσε τους Κοσοβάρους αντάρτες σαν "χερσαίες δυνάμεις" στον πόλεμο ενάντια στην Σερβία. "Δεν μπορείτε να μας πείσετε ότι αυτοί οι οπλαρχηγοί σας είναι άγνωστοι" φώναξε σε μια έκρηξη θυμού ενάντια στους δυτικούς του "συμμάχους" ο Γκεοργκιέφσκι. "Ούτε μπορείτε να μας πείσετε ότι δεν μπορείτε να τους σταματήσετε".

Πριν από λίγες μέρες ξέσπασε σκάνδαλο όταν αποκαλύφθηκε ότι ο Ρόμπερτ Φρόγουικ, ένας αμερικανός διπλωμάτης είχε οργανώσει μυστική συνάντηση ανάμεσα στους ηγέτες του ΕΑΣ, που το ΝΑΤΟ αποκαλεί "δολοφονικές συμμορίες", και τα κόμματα της αλβανικής μειονότητας!

Στην πραγματικότητα οι ηγέτες της Δύσης δεν είχαν ποτέ κανένα πρόβλημα να στηρίξουν οποιαδήποτε "δολοφονική συμμορία" -αρκεί να είναι διατεθειμένη και να μπορεί να παίξει αποτελεσματικά το δικό τους παιχνίδι. Την περασμένη βδομάδα η Ευρωπαϊκή Ενωση "ανακάλυψε ξαφνικά" ότι η κυβέρνηση του Τραϊκόφσκι ετοιμάζεται να αγοράσει 12 νέα μαχητικά αεροπλάνα από την Ουκρανία και απείλησε να διακόψει κάθε οικονομική βοήθεια. "Μου είναι δύσκολο να φανταστώ ότι θα συνεχίσουμε να δίνουμε βοήθεια όταν η Μακεδονία ξοδεύει τα χρήματα για βόμβες και ρουκέτες" δήλωσε γεμάτος "γνήσια αγανάκτηση" ο Κρις Πάτεν, ο επίτροπος της Ευρωπαϊκής Ενωσης για τις εξωτερικές σχέσεις.

Κανένας, βέβαια, δεν πιστεύει ότι ο Πάτεν και άλλοι ηγέτες της ΕΕ δεν είχαν προσέξει μέχρι τώρα ότι η Δημοκρατία της Μακεδονίας ξόδευε την ευρωπαϊκή βοήθεια σε όπλα και πυρομαχικά. Η "ξαφνική ανακάλυψη" είναι μια "προειδοποίηση" απέναντι στον Τραϊκόφσκι και τους υπουργούς του ότι δεν μπορούν ούτε να φανταστούν να κάνουν ένα βήμα χωρίς την έγκριση των "μεγάλων αφεντικών". Και η ταυτόχρονη σχεδόν φυλάκιση του Μιλόσεβιτς είναι μια "υπενθύμιση" για το τι μπορούν να πάθουν αυτοί που επιλέγουν να κινηθούν ενάντιά τους.

Η Δύση, με τη βρόμικη βοήθεια των ελληνικών κυβερνήσεων επέβαλλαν τη δική τους "λύση" στη Δημοκρατία της Μακεδονίας. Τώρα παραδέχονται ανοιχτά ότι απέτυχαν. Αντί να κάνουν πίσω εντείνουν τις πιέσεις τους -βάζουν "επιτηρητές", εκβιάζουν με διακοπή της οικονομικής βοήθειας, στέλνουν στρατό. Αυτή η παρανοϊκή εμμονή γιγάντωσε τον πόλεμο στη Βοσνία, την Κράϊνα, το Κοσυφοπέδιο. Αν δεν τους σταματήσουμε, τα Σκόπια θα μπουν στον θλιβερό κατάλογο του μίσους, της καταστροφής και του θανάτου, κάτω από την Πρίστινα και το Σαράγιεβο.

Σωτήρης Κοντογιάννης
αναδημοσίευση απο την Εργατική Αλληλεγγύη

Σαν "ευκαιρία" για την ανάδειξη της Ελλάδας στην κυρίαρχη "σταθεροποιητική" δύναμη στα Βαλκάνια αντιμετώπισε η κυβέρνηση του Σημίτη την επιδείνωση της κρίσης στην Δημοκρατία της Μακεδονίας. Γι' αυτό έτρεξε ο Τσοχατζόπουλος να δηλώσει συμμετοχή του ελληνικού στρατού στην επιχείρηση "Essential Harvest". Γι' αυτό τρέχει ο Γιώργος Παπανδρέου να πάρει αυτός την πρωτοβουλία για την διοργάνωση μιας "ειρηνευτικής" συνδιάσκεψης στις Βρυξέλες, με τη συμμετοχή εκπροσώπων από τις αντιμαχόμενες πλευρές. "*Το σημαντικό νέο στοιχείο*", γράφει το Βήμα που δημοσίευσε την είδηση "*είναι η στρατιωτική αποτυχία της κυβέρνησης των Σκοπίων να εξουδετερώσει... τις δυνάμεις των ανταρτών στο χωριό Αρατσίνοβο*". Αυτό, γράφει κυνικά, "*δημιουργεί νέες ευκαιρίες αλλά και νέα προβλήματα...*"

Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο υποδέχονται, εδώ και μια δεκαετία, κάθε καταστροφή στις γειτονικές βαλκανικές χώρες οι καπιταλιστές στην Ελλάδα: σαν ευκαιρία! Ευκαιρία για κυριαρχία, για εξάπλωση των επιχειρήσεών τους, για πλιάτσικο σε βάρος των λαών.

Ο πόλεμος της Γιουγκοσλαβίας, η κατάρρευση της Αλβανίας, η χρεοκοπία της Βουλγαρίας έφεραν το ελληνικό κεφάλαιο στις πρώτες θέσεις της "διείσδυσης" στις γειτονικές χώρες. Για να εξυπηρετήσει αυτά τα συμφέροντα και για να αρπάξει τις νέες "ευκαιρίες" η ελληνική κυβέρνηση δεν διστάζει τώρα να σπρώξει -μαζί με τους συμμάχους τους στην ΕΕ και το ΝΑΤΟ- τη Δημοκρατία της Μακεδονίας ένα βήμα πιο κοντά στον πόλεμο.

Αυτή την πολιτική έχουν το θράσος να την ονομάζουν "ειρηνευτική", ο Τσοχατζόπουλος και ο Παπανδρέου.

Στις 28 του Ιούνη η κυβέρνηση της Σερβίας παρέδωσε, κάτω από τις πιέσεις του ΝΑΤΟ και της Δύσης, τον Σλόμποταν Μιλόσεβιτς στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης. Η απόφαση προκάλεσε ένα τεράστιο κύμα οργής που έφερε στα πρόθυρα της πολιτικής κρίσης την Γιουγκοσλαβία. Ο Ζόραν Τζίντζιτς, ο ομοσπονδιακός πρωθυπουργός παραιτήθηκε. Η παράδοση του Μιλόσεβιτς είπε, έφερε τη χώρα "κάτω από το επίπεδο της αξιοπρέπειας".

Ο Μιλόσεβιτς κάθε άλλο παρά δημοφιλής ήταν στη Σερβία. Τα 12 χρόνια που έμεινε στην εξουσία "χάρισαν" στους εργάτες μόνο την φτώχεια, την ανεργία, το εθνικιστικό μίσος και τον πόλεμο -τον ατέλειωτο πόλεμο, στην Κροατία, τη Βοσνία, το Κοσυφοπέδιο. Τον περασμένο Οκτώβρη οι εργάτες και η νεολαία ξεσηκώθηκαν, συγκρούστηκαν μαζικά με την αστυνομία, περικύκλωσαν το κοινοβούλιο -με μια μεγαλειώδη συγκέντρωση 1 εκατομμυρίου στο κέντρο του Βελιγραδίου- και τον ανέτρεψαν. Στα μάτια τους ο Μιλόσεβιτς είναι πραγματικά εγκληματίας.

Το Δικαστήριο της Χάγης, όμως, είναι το τελευταίο που δικαιούται να τον κρίνει. Το "Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο για την πρώην Γιουγκοσλαβία" δημιουργήθηκε το 1993 από την Μαντλίν Ολμπράιτ, την υπουργό Εξωτερικών του Κλίντον, με έναν και μοναδικό σκοπό: να εξυπηρετήσει τις επιδιώξεις της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ στα Βαλκάνια. Στα μάτια των εργατών και της νεολαίας που ανέτρεψε τον Μιλόσεβιτς η "Χάγη" δεν είναι παρά το μακρύ χέρι του ΝΑΤΟ - των χασάπηδων που δυο χρόνια πριν στην Σερβία και το Κοσυφοπέδιο βομβάρδιζαν τις πομπές των προσφύγων, γκρέμιζαν τις γέφυρες, χτυπούσαν με τις "έξυπνες" ρουκέτες τα σχολεία και τα νοσοκομεία και καταδίκαζαν μια ολόκληρη γενιά στην μόλυνση του απεμπλουτισμένου ουράνιου. Τα εγκλήματα του Μιλόσεβιτς ωχριούν μπροστά στις δικές τους γενοκτονίες.

Η φυλάκιση του Μιλόσεβιτς δεν έχει καμιά σχέση με τη δικαιοσύνη. Είναι απλά και μόνο η συνέχιση του ΝΑΤΟϊκού πολέμου στα Βαλκάνια, μια κυνική επίδειξη δύναμης που, όπως και οι βόμβες και οι οβίδες τους, τορπιλίζει ακόμα περισσότερο την ειρήνη στην περιοχή.

Οπως μας γράφει ενας φοιτητής, ο Βλάγια, απο το Βελιγράδι οι εργαζόμενοι εκεί είναι αγανακτισμένοι με τον Τζίντζιτς και τον Κοστούνιτσα που συνεργάστηκαν με τη Δύση για να στείλουν τον Μιλόσεβιτς στη Χάγη. Ο μόνος λόγος που οι διαδηλώσεις είχαν περιορισμένη συμμετοχή είναι γιατί ο κόσμος στο Βελιγράδι σιχαίνεται τον Σέσελι και τους εθνικιστές φίλους του Μιλόσεβιτς. Μπορεί λοιπόν οι φοιτητές και οι εργάτες να μην βγήκαν στους δρόμους του Βελιγραδίου, αλλά η οργή για τις σπασμένες υποσχέσεις του Κοστούνιτσα και του Τζίντζις μεγαλώνει.

ΔΙΕΘΝΗ

ΙΡΛΑΝΔΙΑ

Αριστερό "όχι" για την Ε.Ε.

Στο ιρλανδικό δημοψήφισμα που οι Φαϊνάνσιαλ Τάιμς το ονόμασαν «συνεργασία πασιφιστικών, εθνικιστικών και αριστερών κομμάτων», την πλειοψηφία κατάφερε να πάρει ένα 54% κατά της Συνθήκη της Νίκαιας. Το κατεστημένο ήταν ενωμένο υπέρ της συνθήκης. Ομως ένα από τα πιο ηχηρά «όχι» έδωσε η εκλογική περιφέρεια του πρωθυπουργού Μπερτ Αχερν. Η καμπάνια του «όχι» είχε στους κόλπους της το Σιν Φέιν, τους Πράσινους, το Σοσιαλιστικό Κόμμα και το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα. Μία από τις βασικές αντιρρήσεις τους στην Συνθήκη ήταν η ώθηση προς την ΕΕ να αναπτυχθεί σαν στρατιωτική δύναμη με το σχηματισμό της Ευρωπαϊκής Δύναμης Ταχείας Ανάπτυξης.

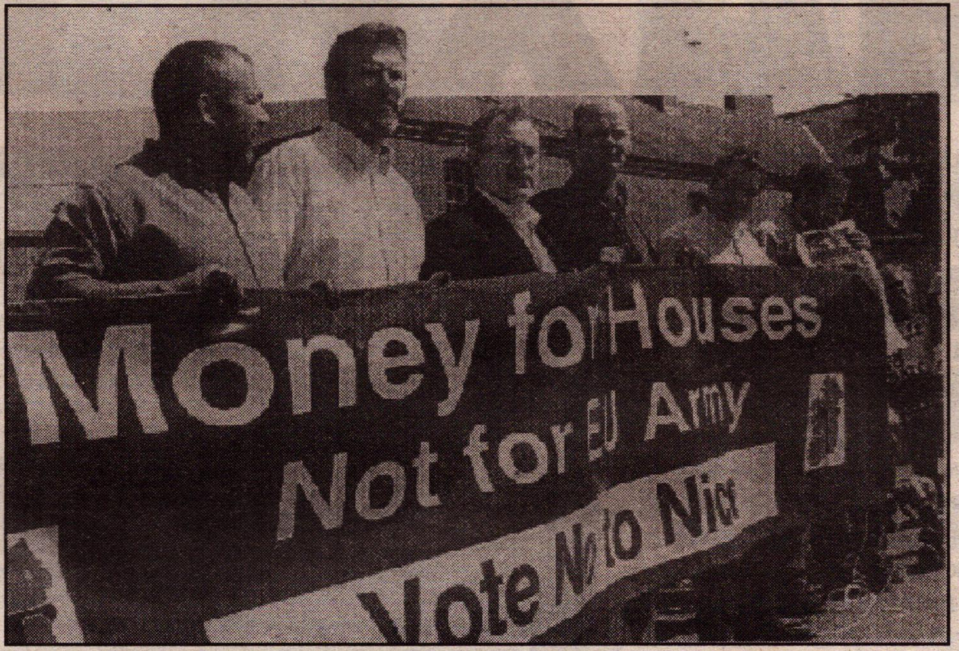

"Λεφτά για σπίτια και όχι για τον Ευρωπαϊκό στρατό. Ψηφίστε όχι στη συνθήκη της Νίκαιας", γράφει το πανώ των Ιρλανδών διαδηλωτών

Το ιρλανδικό δημοψήφισμα έριξε μία σκιά στην σύνοδο της ΕΕ που έγινε στο Γκέτεμποργκ 15-17 Ιούνη. Η συμφωνία της Νίκαιας είναι ένας σκελετός για τη σχεδιασμένη διεύρυνση της ΕΕ και δεν μπορεί να δουλέψει παρά μόνο όταν την υιοθετήσει κάθε κράτος μέλος. Αυτή δεν είναι η πρώτη φορά που η μαζική αντίθεση εκτροχιάζει τα σχέδια των ηγετών τη ΕΕ. Το 1992 ένα δημοψήφισμα στην Δανία καταψήφισε τη συνθήκη του Μάαστριχτ που στόχευε στην οικονομική και νομισματική ενοποίηση και στο ευρώ. Μία σειρά παραχωρήσεων εξασφάλισε μία νίκη για τους υποστηρικτές της Συνθήκης στο δεύτερο δημοψήφισμα. Αλλά μόλις το περασμένο φθινόπωρο ένα άλλο δημοψήφισμα απέρριψε τη συμμετοχή των Δανών στο Ευρώ. Ακολούθησε μία πιο πλατιά καμπάνια του «όχι» που παρακίνησε την εργατική βάση του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος να στραφεί κατά των ηγετών του.

Αυτά τα παραδείγματα είναι σημαντικά γιατί φωτίζουν την ύπαρξη μία δυνατής σοσιαλιστικής και διεθνιστικής πλευράς κατά της ΕΕ. Από την αρχή η ευρωπαϊκή ενοποίηση έγινε για να δημιουργηθεί ένα δυνατό μπλοκ καπιταλιστικών δυνάμεων. Η Συμφωνία του Μάαστριχτ έβαλε τη νεοφιλελεύθερη οικονομική πολιτική στην ΕΕ. Ο έλεγχος πάνω στα επιτόκια παραδόθηκε σε μία μη εκλεγμένη Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, ενώ από τα κράτη απαιτήθηκε να προχωρήσουν σε δραματικές περικοπές στις κοινωνικές δαπάνες με στόχο να καλύψουν τα κριτήρια για τη συμμετοχή τους στο Ευρώ.

Ακόμα χειρότερα σύμφωνα με το Σύμφωνο Ανάπτυξης και Σταθερότητας του 1996, τα οικονομικά τους παρακολουθούνται μόνιμα από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή για να εξασφαλίσουν ότι δεν θα απομακρυνθούν από τη νεοφιλελεύθερη ορθοδοξία.

Τώρα ο Πασκάλ Λαμί, ο επίτροπος για το εμπόριο ακολουθεί τα βήματα του Λεόν Μπρίταν του δεξιού προκατόχου του και πιέζει τον ΠΟΕ να προωθήσει ακόμα περισσότερες συμφωνίες απελευθέρωσης του εμπορίου που παραδίδουν τον πλανήτη στα χέρια των πολυεθνικών επιχειρήσεων.

Είναι σημαντικό να σταθούμε στα σοσιαλιστικά επιχειρήματα ενάντια στην ΕΕ. Το δημοψήφισμα στην Ιρλανδία δείχνει πόσο εύκολα μπορούνε τα πράγματα να πάνε στραβά για τους «από πάνω» ακόμα και όταν το κατεστημένο είναι ενωμένο. Οι σοσιαλιστές κάνουν καμπάνιες ενάντια στην ΕΕ λόγω των αρνητικών οικονομικών της συνεπειών και γιατί δεν θέλουν η Ευρώπη να ανταγωνίζεται τις ΗΠΑ σαν μία μεγάλη ιμπεριαλιστική δύναμη που επιβάλει τη θέλησή της στον πλανήτη.

Τριάντα χιλιάδες άνθρωποι, όπως οι Ιρλανδοί, από όλη τη βόρεια Ευρώπη διαδήλωσαν στη Σύνοδο Κορυφής στο Γκέτεμποργκ. Γι' αυτούς η αντίθεση στην ΕΕ είναι απλά και μόνο ένα από τα μέτωπα στον πόλεμο ενάντια στον παγκόσμιο καπιταλισμό.

Άλεξ Καλλίνικος

ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΓΚΕΤΕΜΠΟΡΓΚ

Οι μύθοι της «διεύρυνσης» της ΕΕ

Στο Γκέτεμποργκ οι ευρωπαίοι ηγέτες είχαν μια σειρά συναντήσεις και με τους εκπροσώπους των κυβερνήσεων των υποψήφιων χωρών για ένταξη στην Ε.Ε. Πρόκειται για συνολικά 12 χώρες, που με την εξαίρεση της Κύπρου και της Μάλτας, είναι όλες στην κεντρική και ανατολική Ευρώπη, στο πρώην σοβιετικό μπλοκ. Στην προηγούμενη Σύνοδο Κορυφής τον Δεκέμβρη στη Νίκαια της Γαλλίας, οι «15» δήλωσαν ότι η πρώτη ομάδα χωρών θα ενταχθεί στην Ε.Ε. τον Ιούνη του 2004. Στην πραγματικότητα τα παζάρια και η μυστική διπλωματία δίνουν και παίρνουν.

Οι προπαγανδιστές της Ε.Ε. παρουσιάζουν την διεύρυνση σαν το βήμα που θα «βάλει οριστικά τέρμα στο χωρισμό της Ευρώπης σε ανατολική και δυτική». Οι κυβερνήσεις των υποψήφιων χωρών παρουσιάζουν και αυτές με τη σειρά τους την προοπτική της ένταξης περίπου σαν ευλογία για τους πληθυσμούς των χωρών τους. Παραμύθια.

Δέκα χρόνια έχουν περάσει από την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ. Σχεδόν τίποτα δεν έχει απομείνει από τις υποσχέσεις ότι η «ελεύθερη αγορά» θα φέρει ευημερία και ειρήνη. Η Πολωνία είναι μια από τις χώρες που βρίσκονται στην «πρώτη ταχύτητα» για ένταξη στην Ε.Ε. και είναι ήδη μέλος του ΝΑΤΟ. Ακόμα και σε αυτή την επιτυχημένη περίπτωση της μετάβασης στην αγορά, η ανεργία έχει φτάσει το 16%.

Σε άλλες χώρες η κατάσταση είναι ακόμα πιο άσχημη. Στην Ρουμανία η ανεργία είναι 16% και υπολογίζεται να φτάσει σύντομα το 20%. Το 41% του πληθυσμού ζει -σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία - κάτω από το όριο φτώχειας. Το μέσο κατά κεφαλή ΑΕΠ αυτών των 10 χωρών είναι μόλις στο 40% του αντίστοιχου της Ε.Ε.

Το τέλος του Ψυχρού Πολέμου, δεν έφερε την ειρήνη. Τα Βαλκάνια έχουν περάσει μια δεκαετία πολέμων και εθνικών εκκαθαρίσεων με εκατοντάδες χιλιάδες θύματα. Η κρίση στη Δημοκρατία της Μακεδονίας είναι η τελευταία απόδειξη για το τι φέρνει πίσω της η πορεία του ΝΑΤΟ και της Ε.Ε. προς την Ανατολή. Ο Καύκασος είναι στις φλόγες. Μπορεί στην Πολωνία, στην Ουγγαρία η ανεργία να τσακίζει, αλλά η είσοδος στο ΝΑΤΟ σημαίνει δέσμευση για ακόμα μεγαλύτερη αύξηση των στρατιωτικών τους δαπανών.

Η ένταξη στην Ε.Ε. δεν πρόκειται να αλλάξει τίποτα από αυτά, αντίθετα θα τα χειροτερέψει. Οι άρχουσες τάξεις της Ε.Ε. θέλουν την διεύρυνση για δυο λόγους. Για να επιβάλουν τον έλεγχό τους στην «πίσω αυλή τους» σε μια περιοχή που είναι γέφυρα για την Ρωσία, τον Καύκασο με τα πετρέλαια και τη Μ. Ανατολή. Και για να ανοίξουν το δρόμο στις πολυεθνικές τους να λεηλατήσουν ακόμα πιο άγρια αυτές τις χώρες. Για τους εργαζόμενους και την νεολαία δεν έχουν να προσφέρουν ουσιαστικά τίποτα. Εδώ επικρατούν δυο μέτρα και δυο σταθμά.

Οι ηγέτες της Ε.Ε. θέλουν ελεύθερη διακίνηση των κεφαλαίων (τους) στις υπό ένταξη χώρες αλλά δεν θέλουν την ελεύθερη μετακίνηση των εργαζόμενων αυτών των χωρών που υποτίθεται ότι θα είναι πολίτες της Ενωμένης Ευρώπης. Δηλαδή αναπαράγουν με τον πιο επίσημο τρόπο τα ρατσιστικά ψέματα ότι οι μετανάστες είναι αυτοί που φέρνουν την ανεργία. Οι "15" προσπαθούν να επιβάλουν «μεταβατική περίοδο» για 3 με 7 χρόνια στην ελεύθερη μετακίνηση των εργαζόμενων από τις υποψήφιες χώρες-μέλη.

Την ίδια στιγμή οι «παραινέσεις» και οι εκβιασμοί πέφτουν βροχή. Η Τσεχία κατέληξε σε συμφωνία με την Ε.Ε. για εφτάχρονη μεταβατική περίοδο προσαρμογής του αγροτικού της τομέα. Με άλλα λόγια, για εφτά χρόνια μετά την ένταξη η Τσεχία δεν θα παίρνει ενισχύσεις για τα αγροτικά της προϊόντα, ούτε θα μπορεί να τα κυκλοφορεί ελεύθερα στην Ενωμένη Ευρώπη. Οσο για την υπόλοιπη οικονομία η πίεση είναι για επιτάχυνση των «οικονομικών μεταρρυθμίσεων» ώστε να πιαστούν τα κριτήρια της ένταξης.

Οι εργαζόμενοι στις χώρες μέλη της ΕΕ γνωρίζουν πολύ καλά τι σημαίνουν τα προγράμματα τέτοιων «μεταρρυθμίσεων». Είναι τα ίδια προγράμματα «εκσυγχρονισμού» που προσπαθεί με κάθε τρόπο να επιβάλει τα τελευταία χρόνια η κυβέρνηση Κληρίδη στους ελληνοκύπριους εργαζόμενους: Ιδιωτικοποιήσεις, απολύσεις και παγωμένους μισθούς, ανεργία.

ΒΡΕΤΑΝΙΑ

"Πρώτη φορά εδώ και 50 χρόνια"

«Ποτέ στο παρελθόν δεν έχει αποκτήσει ένα κόμμα τόσο μεγάλο έλεγχο στη Βουλή και ταυτόχρονα τόσο μικρό μέσα στο εκλογικό σώμα. Αυτή φαίνεται τώρα ότι είναι η μεγάλη αντίθεση που έχει να αντιμετωπίσει η βρετανική πολιτική σκηνή για τα επόμενα τέσσερα ή πέντε χρόνια». **Αυτό ήταν το μήνυμα για τις εκλογές που έστειλε ο Τζον Κέρτις, ένας από τους γνωστούς εκλογολόγους από τις στήλες των εφημερίδων Sunday Telegraph και Independent.**

Η μείωση του αριθμού των ψηφοφόρων που ψήφισαν στις εκλογές ήταν τεράστια. Μόνο το 59% όσων είχαν τη δυνατότητα πήγε να ψηφίσει. Αυτό το ποσοστό είναι 12% μικρότερο από το 1997 -μια ψηφοφορία που κατείχε μέχρι τώρα το ρεκόρ της χαμηλότερης συμμετοχής από τον Β'Παγκόσμιο Πόλεμο.

Ο υπουργός Εξωτερικών Τζακ Στρο προσπάθησε να «εξηγήσει» την μικρή συμμετοχή λέγοντας ότι οι άνθρωποι είναι «ικανοποιημένοι» και για αυτό δεν νοιάστηκαν να πάνε να ψηφίσουν.

Ομως η αποχή ήταν μεγαλύτερη, στα «προπύργια» των Εργατικών όπου η ανεργία είναι μεγαλύτερη από τον εθνικό μέσο όρο, οι μισθοί είναι χαμηλοί και οι άνθρωποι απέχουν πολύ από το να είναι ικανοποιημένοι.

Το αποτέλεσμα ήταν μια αποφασιστική απόρριψη της ακροδεξιάς πολιτικής που προώθησαν οι Τόρις στη διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας. Το αποτέλεσμα ανάγκασε τον Γουίλιαμ Χέιγκ να παραιτηθεί από τη ηγεσία του κόμματός του.

Σχολιάζοντας την κατάρρευση του αριθμού των ψηφοφόρων που ψήφισαν το Νέο Εργατικό Κόμμα, ο Τζον Κέρτις έγραφε: *«Κάποιες από αυτές τις ψήφους φαίνεται ότι χάθηκαν σε μεγάλο βαθμό προς τα κόμματα της άκρας αριστεράς»*.

Τα αριστερά ψηφοδέλτια κέρδισαν περίπου 185.000 ψήφους - 57.000 για την Σοσιαλιστική Συμμαχία στην Αγγλία και την Ουαλία, 70.000 για το Σκοτσέζικο Σοσιαλιστικό Κόμμα και 53.000 για τους Σοσιαλιστές Εργατικούς του Αρθουρ Σκάργκιλ.

Η καμπάνια των σοσιαλιστών "έδεσε" με την οργή ενάντια στο Νέο Εργατικό Κόμμα και τους πολιτικούς του συστήματος, αυτό όμως μεταφράστηκε μόνο κατά ένα ποσοστό σε ψήφους για την αριστερά.

Αυτό δεν είναι παράξενο. Ηταν η πρώτη φορά εδώ και πενήντα χρόνια που σοσιαλιστικά ψηφοδέλτια που στέκουν στα αριστερά του Εργατικού Κόμματος έχουν τόσο μεγάλη απήχηση και αποδοχή.

Τα ΜΜΕ, όμως, κάλυψαν τις εκλογές σαν να επρόκειτο απλά και μόνο για μια μάχη ανάμεσα στα τρία βασικά κόμματα (και τους εθνικιστές στην Ουαλία και τη Σκοτία) αδιαφορώντας για τους σοσιαλιστές.

Παρόλα αυτά η ψήφος στους σοσιαλιστές ήταν πολύ σημαντική -ιδιαίτερα αν την δει κανένας σαν ένα κομμάτι της γενικότερης κάμψης της παραδοσιακής υποστήριξης του Εργατικού Κόμματος. Οπως γράφει ο Τζον Κέρτις: *«Με την εμφάνιση της άκρας αριστεράς φαίνεται ότι το Εργατικό Κόμμα έχει αρχίσει να εξαντλεί τα όρια της δεξιάς στροφής του χωρίς να διατρέχει τον κίνδυνο να επιτρέψει να εμφανιστεί νέος ανταγωνισμός στα αριστερά του»*.

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ

Η Γένοβα ετοιμάζεται για τη μεγάλη διαδήλωση στις 19 με 21 Ιούλη. Ολες οι δυνάμεις στην Ιταλία που νιώθουν σιχαμάρα για τον Μπερλουσκόνι που κέρδισε τις εκλογές τον Μάη συσπειρώνονται γύρο απο τη καμπάνια για τη Γένοβα. Για τον κόσμο στην Ιταλία θα είναι η πρώτη φορά που θα έχει την ευκαιρία να διαδηλώσει μαζικά ενάντια στην κυβέρνηση του Μπερλουσκόνι.

Κάτω απο τη μεγάλη πίεση της τεράστια κινητοποίησης που γίνεται στην Ιταλία και σε ολόκληρο τον κόσμο η κυβέρνηση αναγκάστηκε να έλθει σε συνεννόηση με το Κοινωνικό Φόρουμ που οργανώνει και συντονίζει την κινητοποίηση και να υποσχεθεί να παρέχει ελεύθερη πρόσβαση προς τη Γένοβα εκτός απο τη κόκκινη και κίτρινη ζώνη μέσα στη Πόλη που θα περικλείουν την περιοχή που θα συνεδριάζουν οι «8».

Σε πρόσφατη επίσκεψη του στη Γένοβα ο Αλμπερτο Αντρέντε, δήμαρχος της Λίμα, πρωτεύουσας του Περού δήλωσε ότι *«πρέπει να δωθεί χώρος στους διαδηλωτές»*. Τρία πλοία γεμάτα με διαδηλωτές ερχονται απο την Λατινική Αμερική στη Γένοβα.

Περισσότεροι απο 3000 διαδηλωτές θα πάνε απο την Ελλάδα, ενω στη Βρετανία, πέντε μεγάλα συνδικάτα στηρίζουν τις κινητοποιήσεις. Το UNISON, το συνδικάτο των εργαζόμενων στην υγεία, που είναι και το μεγαλύτερο στη Βρετανία, καλεί τα μέλη του να συμμετέχουν. Τα άλλα συνδικάτα είναι το GMB των υπάλληλων, τα NATFHE και AUT, συνδικάτα του διδακτικού προσωπικού στα πανεπιστήμια, και το NUJ, το συνδικάτο των δημοσιογράφων. Η αντικαπιταλιστική πρωτοβουλία "Παγκοσμιοποιήστε την Αντίσταση" έχει ήδη γεμίσει τις θέσεις ενός ολόκληρου τρένου που θα πάει από το Ντόβερ στη Γένοβα και τώρα κλείνει το δεύτερο. Επίσης η οργάνωση Drop the Debt (που παλεύει για την κατάργηση των χρεών του Γ' Κόσμου) ανακοίνωσε ότι τουλάχιστον 5.000 διαδηλωτές από τη Βρετανία θα πάνε στη Γένοβα.

Η ίδια εικόνα υπάρχει απο όλες τις ευρωπαϊκές χώρες.

Στην ίδια τη Γένοβα τα πράγματα είναι εκρηκτικά τις τελευταίες βδομάδες. Μεταλλεργάτες πολιόρκησαν με γερανούς το συμβούλιο της περιφέρειας και συγκρούστηκαν με την αστυνομία. Οι πυροσβέστες αρνούνται να συνδράμουν την αστυνομία γιά διάλυση των διαδηλώσεων με αντλίες υψηλής πίεσης και έχουν κηρύξει απεργία διαμαρτυρίας για τις 20 Ιούλη. Οι λιμενεργάτες, που έχουν μακρά μαχητική παράδοση, στηρίζουν το Κοινωνικό Φόρουμ της Γένοβας.

Τέσσερα τρένα με 4000 διαδηλωτές θα έρθουν απο τη Ρώμη. Η Τιτι ντε Σιμόνε, λεσβία βουλευτίνα της Κομμουνιστικής Επανίδρυσης, κάλεσε ολους τους ομοφυλόφιλους/ες να συμμετέχουν στις διαδηλώσεις της Γένοβα.

Τριάντα γνωστοί Ιταλοί σκηνοθέτες, ανάμεσα τους και ο Τζίλο Ποντεκόρβο («Μάχη της Αλγερίας», «Κεμάντα») δήλωσαν ότι θα κινηματογραφήσουν τις διαδηλώσεις για να δώσουν φωνή στους ανθρώπους που αγνοούν τα ΜΜΕ. *«Πρέπει επιτέλους να καταλάβουν οτι δεν μπορούν καταστρέφουν το κόσμο για το κέρδος, πρέπει να πάρουν υπόψιν τους τις συνθήκες ζωής στην Ασία και την Αφρική, την πείνα, την καταστροφή των πάγων στους πόλους», δήλωσε ο βετεράνος σκηνοθέτης Λουίτζι Μαγκνι. «Τι θα κάνουμε με τον κόσμο μας; Αυτό είναι το πραγματικό ερώτημα».*

Η αποφασιστική στάση των λιμενεργατών της Γένοβα ανάγκασε την κυβέρνηση ν' απαγορέψει στους φασίστες να κάνουν μια συγκέντωση που είχε προγραμματιστεί για τις 30 Ιούνη.

Η ιταλική κυβέρνηση προσκάλεσε στην σύνοδο των G8 ηγέτες όπως τον Νέλσων Μαντέλα, και τον πρωθυπουργό του Μπάγκλαντές για να δείξει ότι τάχα είναι πρόθυμοι ν' ακούσουν τη φωνή των φτωχών. Οι G8 ανακοίνωσαν οτι θα συναντηθούν με το Κοινωνικό Φόρουμ της Γένοβα, θέλωντας να δείξουν ότι τάχα διαθέτουν κοινωνική ευαισθησία.

Τίποτα απ΄ολα αυτά δεν σταματά τους αντικαπιταλιστές διαδηλωτές. Χιλιάδες θα βρεθούν στις 19 με 21 του Ιούλη στη Γένοβα, απο κάθε γωνιά του πλανήτη, για να απαιτήσουν να καταργηθούν τα χρέη του τρίτου κόσμου, να μπούν «οι άνθρωποι πάνω απο τα κέρδη». Χιλιάδε διαδηλωτές που οχι μόνο θέλουν αλλά αρχίζουν να πιστεύουν ότι «ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός».

"Σας περιμένουμε"

Είμαι απλά ένας εργαζόμενος που ζει στην Ιταλία, στη Γένοβα και εργάζομαι εδώ και 41 χρόνια στο λιμάνι της. Οταν οι μεγάλοι της γης, οι δυνατοί που διοικούν τον κόσμο, που έχουν την ικανότητα να καταστρέφουν, να κάνουν πολέμους αποφάσισαν να οργανώσουν αυτήν την εκδήλωση στη Γένοβα, εγώ θα προτιμούσα να 'χαν διαλέξει μια άλλη πόλη. Η Γένοβα είναι μια πόλη με ιστορία. Ο αντιφασισμός, η εργατική τάξη είχαν πάντα την ικανότητα να παρουσιάζουν τις αρχές τους με μεγάλες μάχες, με μεγάλους αγώνες. Αλλά μία τόσο μεγάλη μάχη όσο η σύγκρουση με τους G8 ήταν δύσκολη ακόμα και για να την σκεφτεί κανείς.

Ομως είχαμε παρακολουθήσει με προσοχή όλα εκείνα που έγιναν στο Σιάτλ, στην Πράγα, στη Νίκαια, στο Νταβός. Μαζί με πάρα πολλούς συντρόφους, πολλούς αγωνιστές και συνδικαλιστές αποφασίσαμε να οργανώσουμε μια διεθνή κινητοποίηση της εργατικής τάξης, που είναι πολύ δύσκολο πράγμα.

Σιγά σιγά, με υπομονή αρχίσαμε να οργανωνόμαστε. Και τώρα το Κοινωνικό Φόρουμ της Γένοβα είναι δυνατό, αποτελείται από 700 οργανώσεις. Και πιστεύουμε ότι στη Γένοβα θα πραγματοποιηθεί ένα κομμάτι της ιστορίας του κόσμου. Σιγά σιγά όπως προχωρούν τα πράγματα και ο αυταρχισμός της ιταλικής κυβέρνησης θέλει να κλείσει αυτήν την πόλη, θέλουμε να τους πούμε ένα πράγμα. Μπορείτε ακόμη και τώρα να μην κάνετε τη σύνοδο του G8 στη Γένοβα. Μπορείτε να πάτε σ' ένα άλλο μέρος. Αλλά να είστε σίγουροι ότι αν έρθετε στη Γένοβα θα βρείτε αντιμέτωπους πάρα πολλούς εργαζόμενους, πάρα πολλές γυναίκες, πάρα πολλές κοινωνικές δυνάμεις.

Πριν λιγες μέρες στη Γένοβα έκλεισαν ένα εργοστάσιο και 400 εργαζόμενοι κατέβηκαν να διαδηλώσουν. "Γιορτάσαμε" μ' έναν κάπως περίεργο τρόπο τη γέννηση της κυβέρνησης Μπερλουσκόνι και του υπουργού εσωτερικών που ερχόταν για πρώτη φορά στη Γένοβα να χαιρετήσει την πόλη. Δεν ήρθε τελικά, πέρασε απ' έξω. Και είμαστε μόνο 400.

Το ιταλικό σύνταγμα λεει ότι η πρώτη αξία είναι το δικαίωμα στη δουλειά. Και είχαμε 40 χρόνια κεντροαριστεράς στη Γένοβα. Αυτή η κεντροαριστερά τα τελευταία 6 χρόνια έκανε τα ίδια πράγματα που έκανε η δεξιά, οι κυβερνήσεις της χριστιανοδημοκρατίας. Και γι' αυτό χάσαμε τις εκλογές. Επειδή ο κόσμος δεν ήταν ευχαριστημένος απ' τον τρόπο που διοίκησε η κεντροαριστερά στην Ιταλία. Σκεφτείτε ότι χρειάστηκαν μόνο 11 μήνες για να πέσει η πρώτη κυβέρνηση Μπερλουσκόνι. Αλλά 6 χρόνια δεν στάθηκαν ικανά για να δείξουν την αξία μιας κυβέρνησης της κεντροαριστεράς. Δεν το λεω με ευχαρίστηση. Και έτσι στην Ιταλία έχουμε πάλι τον Μπερλουσκόνι. Πρέπει να δουλέψουμε για να τον διώξουμε.

Αυτή τη στιγμή η Γένοβα ζει τη μια πρόκληση μετά την άλλη. Εχουμε αποφασίσει σαν λιμενεργάτες της Γένοβα ότι η 30 Ιούνη πρέπει να μείνει μια ημερομηνία δικιά μας ενάντια στους φασίστες που θέλουν να διαδηλώσουν στη Γένοβα εκείνη τη μέρα. Απ' τη μια κλείνουν οι βιομηχανίες, απ' την άλλη κατεβαίνουν να διαδηλώσουν οι φασίστες και τέλος οι G8. Ε, είναι πάρα πολύ. Το πρώτο, το κλείσιμο του εργοστασίου το σταματήσαμε. Οι φασίστες δεν πρόκειται να διαδηλώσουν στη Γένοβα, γιατί αν προσπαθήσουν εμείς θα πάμε να διαδηλώσουμε ακριβώς εκεί που θα βρίσκονται αυτοί. Ο νομάρχης πρέπει να πει στους φασίστες όχι, δεν μπορείτε να κάνετε διαδήλωση.

Οι G8 είναι ένα πρόβλημα πολύ μεγαλύτερο. Εχουμε ανάγκη απ' την αλληλεγγύη όλων. Οι εργαζόμενοι κατάλαβαν ότι χρειάζονται μικρά πράγματα για να αρχίσουμε να αμφισβητούμε εκείνες τις μεγάλες επιλογές. Πρέπει να χρησιμοποιήσουμε το δίκτυο, την αλληλεγγύη, τα πράγματα που έχουμε για να δώσουμε τη μάχη ενάντια στις επιλογές τους. Και θέλω πω ένα πράγμα ιδιαίτερα στους πολλούς νέους που βρίσκονται εδώ. Μόνοι σας δεν θα καταφέρετε να πάτε πουθενά. Μόνο η συλλογική μάχη μπορεί να υπερασπίσει τους αδύναμους, τους εργαζόμενους. Πρέπει να προσπαθήσετε να επιστρέψετε σ' αυτές τις αξίες του συλλογικού αγώνα.

Ελπίζω να σας δω στη Γένοβα.

Μπρούνο Ρόσσι,
ομιλία σε Συναυλία Αλληλεγγύης για το Γκέτεμποργκ, στην Αθήνα, στις 15 Ιούνη

Θα είμαστε εκεί

Στη Κύπρο έχει συσταθεί Πρωτοβουλία Γένοβα 2001 που στηρίζεται απο τις οργανώσεις: ΕΔΟΝ, ΟΛΤΕΚ, ΟΕΛΜΕΚ, ΠΕΟ, ΔΕΟΚ, ΠΑΣΕ ΑΤΗΚ, ΠΑΣΥΚΙ, ΕΚΑ, ΑΓΡΟΤΙΚΗ, ΑΚΕΛ, ΚΙΝΗΜΑ ΟΙΚΟΛΟΓΩΝ, ΠΟΓΟ, ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΠΤΕΡΥΓΑ, Προοδευτική Κίνηση φοιτητών, Παγκύπριο Συμβούλιο Ειρήνης, Σοσιαλιστική Γυναικεία Κίνηση, Νεολαία Σοσιαλδημοκρατών.

Εχει υιοθετήσει κοινή διακήρυξη, και ετοιμάζει εκδήλωση στο Πάρκο της Χρυσαλινιώτισσας τη Δευτέρα 23 Ιούλη με χαιρετισμούς, και προβολή σκηνών απο τις αντικαπιταλιστικές κινητοποιήσεις.

Περισσότερα απο 15 ατομα θα αντιπροσωπεύσουν την Πρωτοβουλία στις κινητοποιήσεις της Γένοβα. Οσοι ενδιαφέρονται να πάνε στη Γένοβα ή ενδιαφέρονται να επικοινωνήσουν με την Πρωτοβουλία Γένοβα 2001 μπορούν να επικοινωνήσουν με τον Χρίστο Αλέκου στη ΠΕΟ 02-866400, ή τον Στέφανο Στεφάνου στην ΕΔΟΝ 02-766459 ή τον Ντίνο Αγιομαμίτη στην Εργατική Δημοκρατία 02-349959.

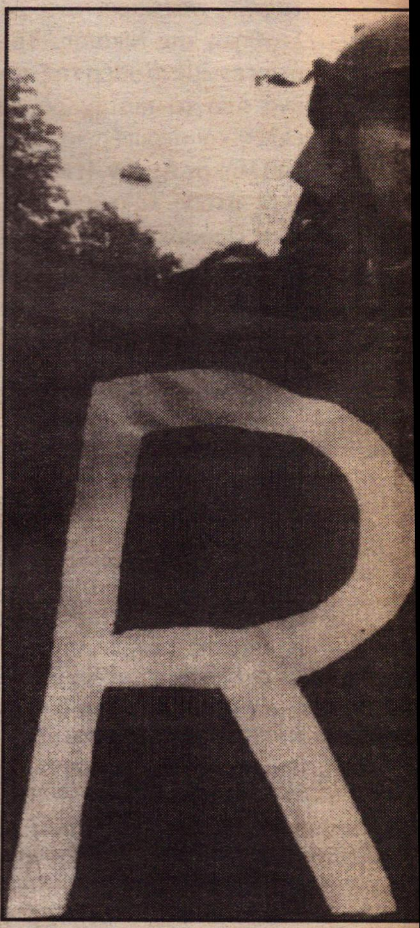

Αυτό τ
ΟΥ

Ενα μήνα πρίν τη διαδήλωση της Γένοβα η αστυνομία της Σουηδίας προσπάθησε να συντρίψει βίαια στο Γκέτεμποργκ τις διαδηλώσεις ενάντια στον παγκόσμιο καπιταλισμό. Η αστυνομία εξαπέλυσε το όργιο βίας για λογαριασμό των ηγετών της Ε.Ε. που συναντιόταν στην πόλη, ανάμεσά τους και οι Σημίτης και Κληρίδης, με προσκαλεσμένο τον Τζορτζ Μπους. Τα ελληνοκυπριακά ΜΜΕ επικεντρώθηκαν στο τι συζητήθηκε σχετικά με την διεύρυνση και αγνόησαν τελείως τις διαδηλώσεις ή πρόβαλαν την επίσημη εκδοχή της αστυνομίας για «οργανωμένους χούλιγκανς». Η ανταπόκριση του Πολ ΜακΓκαρ του Socialist Worker, δείχνει μια πολύ διαφορετική εικόνα.

Η αγριότητα της αστυνομίας ήταν πρωτόγνωρη. Ομως, απέτυχαν να διώξουν τους διαδηλωτές από τους δρόμους. Δεκάδες χιλιάδες, κυρίως νέοι, από την Σουηδία και τις γειτονικές σκανδιναβικές χώρες διαδήλωσαν, καταδικάζοντας τη βία και τη φρίκη που γεννάει ο παγκόσμιος καπιταλισμός και αυτοί που τον κατευθύνουν. Ενα πελώριο πανό έγραφε "**Ενας άλλος κόσμος είναι εφικτός**".

Μέσα σε 36 ώρες έγιναν τρεις μεγάλες διαδηλώσεις. Επίσης οργανώθηκαν πολλές μικρότερες κινητοποιήσεις, φόρουμ και συζητήσεις σχετικά με την πάλη ενάντια στις προτεραιότητες αυτού του συστήματος.

Στη πρώτη εκδήλωση συμμετείχαν 15.000 που διαδήλωσαν ενάντια στην παρουσία του προέδρου των ΗΠΑ, Τζωρτζ Μπους. Την επόμενη μέρα 25.000 διαδήλωσαν ενάντια στην πολιτική των ηγετών της Ε.Ε. Την τρίτη μέρα πάνω από 30.000 κατέβηκαν στους δρόμους απαιτώντας ριζική αλλαγή στην Ευρώπη και σε ολόκληρο τον κόσμο, και αυτό αφού η αστυνομία είχε επιτεθεί με γκλομπ, δακρυγόνα, σκυλιά και ιππικό.

ΣΤΟΥΣ G8, 19 - 21 ΙΟΥΛΗ

ΤΕΝΟΒΑ

το κίνημα δεν σταματάει
ΥΤΕ ΜΕ ΣΦΑΙΡΕΣ!

Το Γκέτεμποργκ σημαδεύει ένα νέο στάδιο του κινήματος ενάντια στον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό, που έχει ξεκινήσει εδώ και 18 μήνες από το Σιάτλ. Το πνεύμα αυτού του κινήματος το έκφρασαν οι νεαροί διαδηλωτές που αψηφώντας θαρραλέα την αστυνομία και τους πολιτικούς φώναζαν "**Είμαστε πολλοί, είναι λίγοι, έχουμε δίκιο, αυτοί άδικο**" και μετά "**Γκέτεμποργκ-Σιάτλ ο αγώνας συνεχίζεται**".

Η κυβέρνηση και η αστυνομία της Σουηδίας έλεγαν ότι ήθελαν "διάλογο" με τους διαδηλωτές. Ομως, καθώς οι διαδηλωτές κατέφθαναν στο Γκέτεμποργκ η αστυνομία έβαλε σε εφαρμογή ένα λεπτομερώς προετοιμασμένο σχέδιο καταστολής.

Ο πρώτος στόχος της αστυνομίας ήταν ένα σχολείο που είχε παραχωρηθεί στους διαδηλωτές. Χρησιμοποιώντας τεράστιους γερανούς μετέφεραν μεταλλικά κοντέινερ από το λιμάνι. Μέσα σε λίγη ώρα ένα τεράστιο τείχος από ατσάλι υψώθηκε γύρω από το σχολείο που το φρουρούσαν πάνοπλοι αστυνομικοί. Εκατοντάδες διαδηλωτές παγιδεύτηκαν μέσα στο κτίριο και πολλοί συνελήφθησαν αμέσως. Το απόγευμα χιλιάδες διαδηλωτές βάδισαν προς το σχολείο καταγγέλλοντας το "τείχος του αίσχους" του Γκέτεμποργκ.

Την επόμενη μέρα περίπου 5.000 συνέρευσαν στο κέντρο της πόλης για να πάρουν μέρος σε μια συγκέντρωση ενάντια στις επιπτώσεις του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού. Χιλιάδες ξεκίνησαν να βαδίζουν προς το χώρο που συνεδρίαζαν οι ηγέτες της Ε.Ε. θέλοντας να ακουστεί η φωνή τους πιο δυνατά.

Η περιοχή του συνεδριακού κέντρου είχε αποκλειστεί με εκατοντάδες μεταλλικά κοντέινερ. Η αστυνομία άρχισε να επιτίθενται με τα γκλομπ στο μπροστινό τμήμα της πορείας.

Ενα από τα πρώτα θύματα ήταν ο Κνουτ Γιένσεν, εκπρόσωπος του συνδικάτου των τυπογράφων σε μια από τις μεγαλύτερες εφημερίδες της Νορβηγίας, που είχε φτάσει στο Γκέτεμποργκ επικεφαλής μιας μεγάλης αντιπροσωπείας από συναδέλφους του. Επεσε κάτω αιμόφυρτος. «*Ηταν τρομερό*», μας λεει. «*Ξαφνικά με χτύπησαν στο κεφάλι. Η αστυνομία ήταν υπεύθυνη για τη βία*».

Λίγα δευτερόλεπτα μετά την επίθεση με τα γκλομπ, ένα κοπάδι αστυνομικά σκυλιά με τα αφεντικά τους -που μέχρι τότε έμεναν κρυμένοι- έπεσαν πάνω στους διαδηλωτές τραυματίζοντας πολλούς με τις δαγκωματιές τους. Και αμέσως μετά ενάντια στους διαδηλωτές επιτέθηκαν έφιππα τμήματα της αστυνομίας.

Μόνο ύστερα από αυτές τις επιθέσεις οι διαδηλωτές άρχισαν να απαντούν ρίχνοντας πέτρες. Μερικοί ξέσπασαν σε καταστήματα στο κεντρικό δρόμο, κυρίως σε σύμβολα του συστήματος όπως τα ΜακΝτόναλντς.

Ο Τιμ Ρόμπινσον, μέλος των Διεθνών Σοσιαλιστών από τη Νορβηγία, που συμμετείχε στην επιτροπή που οργάνωσε την διαδήλωση, δήλωσε σε μια συγκέντρωση αργότερα: "*Οταν οι άνθρωποι περιθωριοποιούνται, η φωνή τους στην κοινωνία φιμώνεται, τους αφαιρείται το δημοκρατικό δικαίωμα στη διαμαρτυρία και η αστυνομία τους επιτίθεται, τότε αντιστέκονται. Δεν καταδικάζουμε τους ανθρώπους που αντιστέκονται. Η αστυνομία προκάλεσε τη βία*".

Το απόγευμα της ίδιας μέρας 25.000 διαδήλωσαν ενάντια στις πολιτικές της Ευρωπαϊκής Ενωσης. Μετά το τέλος της διαδήλωσης, πολλοί νέοι συγκεντρώθηκαν για ένα χάπενινγκ που έλεγε "Διεκδικούμε την Πόλη μας" σε μια κεντρική πλατεία της πόλης, την Βάσαπλαντς. Ηταν ένα πανηγύρι, με μουσική και χορό.

Ομως, η αστυνομία είχε διαφορετικά σχέδια στο μυαλό της. Μετέτρεψε το κέντρο του Γκέτεμποργκ σε πολεμική ζώνη. Νέα ατσάλινα τείχη από κοντέινερ υψώθηκαν σε όλο το κέντρο και πάνοπλοι αστυνομικοί σε σχηματισμούς κυκλοφορούσαν σαν στρατός κατοχής.

Ο Τζον Σέπαρντ, ένας νέος σοσιαλιστής από τη Βρετανία μας λεει τι έγινε σε μια γωνιά της πλατείας Βάσαπλαντς. «*Ο κόσμος χόρευε και διασκέδαζε. Η αστυνομία επιτέθηκε. Αρχισα να τρέχω μαζί με άλλους, όταν άκουσα μερικούς δυνατούς ήχους. Γύρισα να δω. Οι αστυνομικοί είχαν τραβήξει τα όπλα τους και ένας νεαρός κείτονταν στο έδαφος, τρέμοντας. Τρεις άνθρωποι τραυματίστηκαν από σφαίρες. Αυτό δείχνει ότι θα χρησιμοποιήσουν κάθε μέσο για να υπερασπίσουν το σύστημά τους*» λεει ο Τζον. «*Εμοιαζε σαν κάτι που μπορούσε να γίνει μόνο στις σταλινικές χώρες ή στην Ινδονησία και όχι κάτι που περίμενες να γίνει στη Σουηδία.*».

Την επόμενη 30.000 συμμετείχαν σε μια διαδήλωση που είχε καλεστεί από μέρες ενάντια στις νεοφιλελεύθερες πολιτικές της Ευρωπαϊκής Ενωσης. Ολοι ήταν σοκαρισμένοι με τα γεγονότα της προηγούμενης μέρας,

«Πώς μπορούν να πυροβολούν τους πολίτες τους;" έλεγε σοκαρισμένη η Εύα Λουντ. Ο Γιάκομπ Νέραμπ, εκπρόσωπος του ATTAC Δανίας δήλωσε: "Βγάλαμε μια ανακοίνωση που λεει ότι η αστυνομία είναι υπεύθυνη για τη βία. Ομως παρά τη βιαιότητά τους θα συνεχίσουμε να δυναμώνουμε το κίνημα που λεει ότι ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός».

Η Τόβε Μπίστερ, υπάλληλος, εκφράζει με τα λόγια της το βαθύ σοκ που ένιωσαν πολλοί. «Αυτή δεν είναι η Σουηδία πια. Είναι ένα αστυνομικό κράτος. Δεν ξέρω τι να σκεφτώ, τι να πω. Πείτε σε όλο τον κόσμο τι έγινε εδώ».

ΒΑΡΚΕΛΩΝΗ

Οι αντικαπιταλιστές πανηγύρισαν τη νίκη τους

Χιλιάδες διαδηλωτές κατέβηκαν στους δρόμους της Βαρκελώνης το σαββατοκύριακο 23-24 Ιούνη, ενάντια στην Παγκόσμια Τράπεζα που είναι ένας από τους κύριους μοχλούς για την εφαρμογή νεοφιλελεύθερων πολιτικών όπως οι ιδιωτικοποιήσεις και οι περικοπές. Η διαδήλωση έγινε παρόλο που η Παγκόσμια Τράπεζα είχε αναβάλει την σύνοδό της εξαιτίας των κινητοποιήσεων. Ο Αντυ Ντέργκαν, από την En Lucha, την αδελφή εφημερίδα της Εργατικής Δημοκρατίας στην Ισπανία, ήταν εκεί και μας περιγράφει τι έγινε.

«Ηταν φανταστικό. Περίπου 35.000 διαδήλωσαν την Κυριακή στο κέντρο της Βαρκελώνης. Πρέπει να έχουμε υπόψη ότι η Παγκόσμια Τράπεζα είχε αναβάλει την σύνοδό της. Πριν την διαδήλωση οργανώθηκαν μεγάλες συγκεντρώσεις. Η ίδια η διαδήλωση ήταν εκπληκτική. Τα συνθήματά της ήταν ενάντια στην Παγκόσμια Τράπεζα και τις επιπτώσεις της παγκοσμιοποίησης. Είχαν έρθει αντιπροσωπείες από όλη την Ισπανία αλλά και από το εξωτερικό. Την κινητοποίηση στήριζαν 400 διαφορετικές οργανώσεις -συνδικάτα, πολιτικές οργανώσεις, ενώσεις ενοικιαστών, διάφορες καμπάνιες, ακόμα και εκκλησίες.

Επίσης στη διάρκεια του σαββατοκύριακου οργανώθηκε αντι-σύνοδος με σύνθημα "Ενας άλλος κόσμος είναι εφικτός". Οι εφημερίδες έγραψαν ότι 5.000 άνθρωποι πήραν μέρος στην εναρκτήρια συζήτηση την Παρασκευή, για να ακούσουν την Σούζαν Τζορτζ, μια από τις πιο γνωστές αγωνίστριες ενάντια στην καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση. Στις συζητήσεις του σαββατοκύριακου συμμετείχαν τουλάχιστον 4.000. Υπήρχαν συζητήσεις για τους αγώνες των αγροτών σε όλο τον κόσμο, για την φορολόγηση της χρηματιστικής κερδοσκοπίας, για το Σχέδιο Κολομβία των ΗΠΑ, για την πάλη για ανοιχτά σύνορα για τους μετανάστες.

Οι κινητοποιήσεις επιβεβαιώνουν ότι το αντικαπιταλιστικό κίνημα δυναμώνει. Στις εφημερίδες κυριάρχησε ένα κλίμα υστερίας ενάντια στις κινητοποιήσεις. Η δεξιά κυβέρνηση της Ισπανίας προσπάθησε ακόμα και να απαγορεύσει τη διαδήλωση. Ομως οι οργανωτές κατέφυγαν στα δικαστήρια και ακύρωσαν αυτή την προσπάθεια.

Η κυβέρνηση είχε πανικοβληθεί μετά τα γεγονότα στο Γκέτεμποργκ. Ανακάλεσε όλες τις άδειες των αστυνομικών στην Βαρκελώνη και έφερε ΜΑΤ από την Χώρα των Βάσκων. Η αστυνομία βρισκόταν παντού, ασφαλίτες με πολιτικά έκαναν έλεγχο στους πάντες. Η δράση της αστυνομίας ήταν πολύ βρόμικη. Μια μερίδα του τύπου αποκάλυψε ότι περίπου 25 ασφαλίτες με μάσκες διείσδυσαν στη διαδήλωση άρχισαν να προκαλούν επεισόδια και αυτό έδωσε την δικαιολογία στην αστυνομία να επιτεθεί στους πάντες.

Τα ΜΑΤ επιτέθηκαν στη διαδήλωση, ξυλοκοπώντας άγρια πολλούς ανθρώπους. Κατέλαβαν την κεντρική πλατεία εμποδίζοντας την διεξαγωγή μιας σειράς εκδηλώσεων που είχαν προγραμματιστεί, όπως ένα λαϊκό δικαστήριο για την Παγκόσμια Τράπεζα και ο αποκλεισμός του Χρηματιστήριου. Μετά απ' αυτό το όργιο αστυνομικής βίας τα περισσότερα κόμματα της Αριστεράς, ακόμα και μερικά στελέχη του Σοσιαλιστικού Κόμματος, απαιτούν τώρα την παραίτηση του νομάρχη.

Ο κύριος όγκος των διαδηλωτών, περίπου οι 30.000, ήταν από την περιοχή της Βαρκελώνης που είναι μια πόλη μικρότερη από την Αθήνα. Ο όγκος της διαδήλωσης θα ήταν ο διπλάσιος αν η Παγκόσμια Τράπεζα πραγματοποιούσε τη σύνοδό της».

ΣΦΑΓΕΙΟ ΚΟΦΙΝΟΥ: Συμπαιγνία Λέλλου – Κυβέρνησης

«Στρατηγικό Σχέδιο Σωτηρίας του Σφαγείου» σημαίνει ανεργία και ιδιωτικοποίηση

ΟΧΙ ΔΕΝ ΠΟΥΛΑΜΕ!

Η Ένωση Δήμων και η Κυβέρνηση Κληρίδη έχουν την εντύπωση ότι μπορούν όχι μόνο να απειλούν αλλά και να κοροϊδεύουν από πάνω τους εργαζόμενους στο Σφαγείο Κοφίνου. Ο Λέλλος Δημητριάδης ισχυρίζεται ότι χρειάζεται 1,3 εκ. λίρες από την κυβέρνηση για να υλοποιήσει το «Στρατηγικό Σχέδιο Σωτηρίας του Σφαγείου» ενώ η κυβέρνηση βάζει την εφαρμογή του «σχεδίου» σαν προϋπόθεση για την καταβολή του δανείου.

Λέλλος και Κυβέρνηση όμως συμφωνούν σε ένα και βασικό: Ότι τα σπασμένα των 9 εκ. λιρών — τα δικά τους σπασμένα — θα πρέπει να τα πληρώσουν οι εργαζόμενοι:

Το «στρατηγικό σχέδιο», η πολύκροτη «αναβάθμιση» και ο «εκσυγχρονισμός» σημαίνουν:

- Την απόλυση 75 εργαζόμενων που αντιστοιχεί με το 50% του εργατικού δυναμικού.
- Την επιβολή εποχιακού ωραρίου από Ιούλιο μέχρι Οκτώβριο όπου οι εργαζόμενοι θα δουλεύουν 10 ώρες την ημέρα.
- Την αποαναγνώριση του Σφαγείου σαν χώρο ανθυγιεινής εργασίας.
- Την μείωση των ημερών άδειας ασθενείας απ 45 σε 15.
- Την κατάργηση καταβολής οδοιπορικών.
- Την αλλαγή στα διαλείμματα που θα σημαίνει ότι οι εργαζόμενοι θα σχολνούν στις 3:00 μ.μ. αντί στις 2:30 μ.μ.

Επίθεση

Πρόκειται για μετωπική επίθεση που στόχο έχει την καταπάτηση κεκτημένων αλλά και την διάλυση της οργάνωσης των εργαζομένων στο Κεντρικό Σφαγείο.

Οι 10 ώρες εργασίας θα σημαίνουν στην πραγματικότητα μέχρι και 14ωρο, συνυπολογίζοντας τον χρόνο μεταφοράς από και προς την Κοφίνου. Η μείωση της άδειας ασθένειας σε ένα χώρο δουλείας που είναι αδιαμφισβήτητα ανθυγιεινός και επικίνδυνος όχι μόνο είναι αδιαπραγμάτευτη αλλά αποτελεί και κατάφορη πρόκληση.

Η πραγματικότητα των προθέσεων Λέλλου-Κυβέρνησης φαίνεται από τον υποτιθέμενο «πλεονασμό» 75 εργαζόμενων. Ούτε ένας εργαζόμενος στο Σφαγείο δεν περισσεύει.

Το 1997 οι εργαζόμενοι στο Σφαγείο ήταν 220 ενώ σήμερα μόλις που φτάνουν τους 150. Και όμως ο όγκος εργασίας στο Σφαγείο τα τελευταία 5 χρόνια έχει σχεδόν διπλασιαστεί. Φέτος προβλέπεται νέο ρεκόρ άφιξης τουριστών που θα φτάσει τα 3,000,000. Οι συνθήκες στη γραμμή παραγωγής είναι αφόρητες, τα εργατικά ατυχήματα έχουν πολλαπλασιαστεί ενώ οι εκδοροσφαγείς δεν ξέρουν τι θα πει αργία από την υποχρεωτική υπερωριακή εργασία.

Χαρακτηριστικά — ακόμα και όταν η σύγκρουση εργοδοτών-εργατών ήταν ήδη σε πλήρη εξέλιξη — η Διεύθυνση του Σφαγείου ζήτησε από τους εργαζόμενους να εργαστούν την μέρα του Κατακλυσμού καθώς επίσης από τις 6:00 το πρωί μέχρι και τις 4:30 το απόγευμα τις επόμενες τρείς μέρες γιατί δεν μπορούσε να τα φέρει βόλτα διαφορετικά.

Η εργοδοσία επιδιώκει μαζικές απολύσεις για να ρίξει κάθετα τους μισθούς και να σκληρύνει ακόμη περισσότερο τις συνθήκες εργασίας, και όχι λόγο «πλεονασμού».

Αυτό έγινε πέρα για πέρα φανερό όταν πριν ένα μήνα απολύθηκαν 14 εργαζόμενοι. Όλοι όσοι εργάζονταν στην φορτοεκφόρτωση έχουν αντικατασταθεί με χαμηλόμισθους «έκτακτους» τους οποίους τα «συμβόλαια» επιτρέπουν την πρόσληψη και την απόλυση τους αυθημερόν και που τους υποχρεώνουν να εκτελούν και χρέη οδηγού. Τα περί «αναβάθμισης» είναι παραμύθια της Χαλιμάς.

Ο Λέλλος ισχυρίζεται ότι «αν δεν ληφθούν μέτρα θα λάβουμε εμείς μέτρα προστασίας της περιουσίας μας(;), μη αποκλειόμενης και της πώλησης του». Η πραγματικότητα είναι εντελώς αντίστροφη. Αν ο Λέλλος και η Κυβέρνηση περάσουν τα μέτρα τους τότε η ιδιωτικοποίηση του Σφαγείου γίνεται ακόμα πιο πιθανή. Οι απολύσεις θα αποδυναμώσουν την οργάνωση των εργαζομένων του Σφαγείου, κάνοντας έτσι την προσφορά του σε ιδιώτες ακόμα πιο ελκυστική.

Κακοδιαχείριση

Για τα χρέη του Σφαγείου δεν ευθύνονται οι εργαζόμενοι. Μόνο η εισαγωγή του κλιμακωτού ωραρίου το 1997 έχει ξεζουμίσει από τους εργαζόμενους το επιπρόσθετο ποσό του 1,5 εκ. λιρών. Την ευθύνη για τα οικονομικά ελλείμματα αλλού πρέπει να την γυρέψουν — Στην δική τους κακοδιαχείριση.

Είναι ο Γενικός Διευθυντής του Λέλλου στο Σφαγείο, Αντώνης Μιχαηλίδης, και ο Οικονομικός του Διευθυντής, Γιάννης Αντωνίου, που σήμερα βρίσκονται σε διαθεσιμότητα. Που τον περασμένο Μάη παρουσιάστηκαν στο Δικαστήριο Λάρνακας αντιμετωπίζοντας 33 συνολικά κατηγορίες για «παρατυπίες» που παρατηρήθηκαν τα τελευταία χρόνια στο Σφαγείο.

Είναι η υπεύθυνη του Λογιστηρίου που έχει καταδικαστεί σε 9 μήνες φυλάκιση (με τριετή αναστολή) για κατάχρηση επιταγών από τις Κοινωνικές Ασφαλίσεις των εργαζομένων.

Είναι ο Λέλλος που έχει δώσει σε ιδιωτική εταιρία την εξαιρετικά προσοδοφόρα επεξεργασία εντέρων που υπήρξε επίσης αφορμή για να βγουν στην επιφάνεια σωρεία ατασθαλιών σε σχέση με τη χρήση χιλιάδων τόνων ζεστού νερού και των μηχανημάτων του σφαγείου από ιδιώτες.

Οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη

Πέρα όμως από τους ισολογισμούς της Ένωσης Δήμων και της Κυβέρνησης, το βασικό κριτήριο για τη λειτουργία του Σφαγείου πρέπει να είναι ότι η υγεία των ανθρώπων στέκει πάνω από τα κέρδη.

Να τι δηλώνει ο Λέλλος Δημητριάδης πάνω στο ζήτημα: «Γιατί να κρατώ εγώ [υγειονομικό] επίπεδο και να έχω έξι κτηνιάτρους για έλεγχο των κρεάτων. Θα μειώσω αυτό το επίπεδο. . . ως εμπορική πλέον ανάγκη για να μπορέσω να επιζήσω. Διαφορετικά θα κλείσω.» (Σημερινή, 03/12/00)

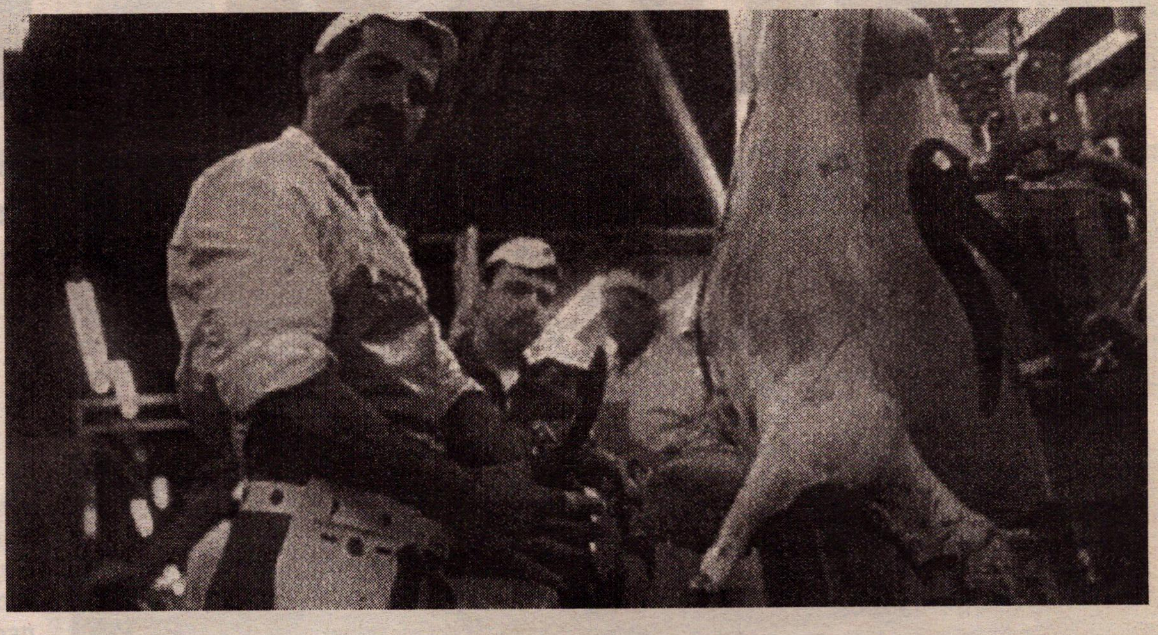

Από τέτοιους κυνικούς υπολογισμούς ξεκίνησαν αρρώστιες όπως η νόσος των Τρελών Αγελάδων που σήμερα μαστίζουν την Ευρώπη και που αποδεδειγμένα έχει φτάσει και στη γειτονική Ελλάδα.

Η υγεία των απλών ανθρώπων δεν επιτρέπεται να περάσει στα χέρια των κερδοσκόπων της Αγοράς. Αν η Ένωση Δήμων θέλει να απαλλαγεί από το Σφαγείο τότε η μόνη πραγματική εναλλακτική πρόταση είναι η κρατικοποίηση του.

Ο αγώνας των εργαζόμενων στο Σφαγείο Κοφίνου είναι κυριολεκτικά αγώνας όλων μας.

«Εμείς είμαστε η Συντεχνία»

Η Γενική Συνέλευση των εργαζόμενων στο Σφαγείο Κοφίνου στις 28 Ιούνη καταψήφισε με τον πιο πανηγυρικό τρόπο — *ομόφωνα* — την καταρχήν συμφωνία της Διοίκησης του Σφαγείου με τις συντεχνίες ΣΕΚ-ΠΕΟ.

Η Γ.Σ. με αυτοπεποίθηση αποφάσισε «όχι» στις απολύσεις, «όχι» στο εποχιακό ωράριο, «όχι» στη μείωση των ημερών άδειας ασθένειας, «όχι» στην κατάργηση καταβολής οδοιπορικών — ΟΧΙ ΣΕ ΟΛΑ!

Οι συντεχνιακοί, που προσπάθησαν να αποσιωπήσουν ότι κατέληξαν σε «συμφωνία» με τον Λέλλο τον περασμένο Μάρτιο, πήραν καθαρό το μήνυμα ότι οι εργαζόμενοι του Σφαγείου δεν είναι διατεθειμένοι να πέσουν ξανά θύματα ξεπουληματικών τακτικών από πλευράς των .

Οι πληγές από την απεργία του 1997 για το κλιμακωτό ωράριο είναι ακόμα νωπές. Κανένας εργαζόμενος στο Σφαγείο δεν ξέχασε πως οι συντεχνιακοί έκλεισαν την απεργία του 1997 όπως-όπως με τον ισχυρισμό ότι θα άρχιζε «διάλογος με την εργοδοσία για την εξεύρεση φόρμουλας που θα εξυπηρετούσε και τις δυο πλευρές». Τέτοιες «φόρμουλες» δεν βρέθηκαν ποτέ, ούτε και υπάρχουν.

Αυτό που διεξάγεται ανάμεσα στους εργαζόμενους και τη διεύθυνση είναι ένας διαρκής πόλεμος που όσο βαθαίνει η οικονομική κρίση γίνεται ολοένα και πιο έντονος. Δεν υπάρχει «χρυσή τομή». Δεν υπάρχει το ελάχιστο περιθώριο για υποχωρήσεις από την πλευρά των εργατών.

Αυτή την διαπίστωση φανερώνει και το αποτέλεσμα των εκλογών για την Τοπική Επιτροπή της ΣΕΚ στο Σφαγείο τον περασμένο Ιούνη. Στην Τ.Ε. εκλέγηκαν αυτοί που μιλούν ανοικτά για την αναγκαιότητα αγώνα για την υπεράσπιση του δικαιώματος στη δουλειά και ενάντια στην καταπάτηση των κεκτημένων. Δεν εκλέγηκαν οι ευνοούμενοι της Διεύθυνσης αλλά και των γραφειοκρατών της ΣΕΚ.

Δύναμη

«Ακολουθούμε τους συντεχνιακούς όσο υπερασπίζονται τα συμφέροντα μας αλλά θα αναλάβουμε εμείς την καθοδήγηση αν στραφούν εναντίον μας», δήλωσε στην εφημερίδα μας ένας αγωνιστής συνδικαλιστής,

Και πράγματι: Ο Γ.Γ. της ΠΕΟ, Πάμπης Κυρίτσης, τον περασμένο Μάη, προεκλογικά, δήλωνε ότι «τα σφαγεία της Κοφίνου και της Πάφου πρέπει να παραμένουν υπό δημόσιο έλεγχο και το κράτος να καλύψει τις ζημιές που έχουν. . . γιατί στις ευθύνες του κράτους είναι η διασφάλιση της υγείας των πολιτών» (Πολιτης 4 Μάη 2001). Και όμως η καταρχήν συμφωνία που συνομολόγησε η ΠΕΟ με τον Λέλλο (ενα μήνα νωρίτερα, στις 23 Μάρτη!!) αν περνούσε μέσα από τη συνέλευση θα σήμαινε το μαζικό ξεπούλημα δουλειών και την ιδιωτικοποίηση του Σφαγείου.

Το απαράδεκτο «πακέτο» που έχει απορρίψει η Γενική Συνέλευση θα προσπαθήσει η διεύθυνση να το περάσει με εκβιασμούς και απειλές.

Οι εργαζόμενοι όμως ξέρουν την πραγματική τους δύναμη. Ξέρουν ότι την περίοδο του καλοκαιριού η ζήτηση κρέατος είναι ανεβασμένη λόγο τουρισμού. Ξέρουν ότι το 75% της παγκύπριας κατανάλωσης καλύπτεται από το Σφαγείο Κοφίνου. Ξέρουν την δύναμη τους.

Είναι γι' αυτό που ο «μαχητικός» Νίκος Τάμπας προσφέρει πολύ κακές υπηρεσίες στο εργατικό κίνημα όταν στον εκβιασμό του Λέλλου για «αναστολή της λειτουργίας του Σφαγείου» απαντά σαν «πρόβατο» ότι η «*η συντεχνιακή πλευρά εμμένει στη θέση ότι οι εργαζόμενοι πρέπει να δεχτούν την καταρχήν συμφωνία με την οποία δεσμεύτηκε*» και ότι «*αναμένεται να προκύψει πλεονασμός 75 εργατών για τους οποίους θα διεκδικήσουμε πρόσθετες αποζημιώσεις*» (Φιλ. 04/07/01).

Είναι σε κάτι τέτοιες δηλώσεις που οι εργαζόμενοι απαντούν: «Εμείς είμαστε η Συντεχνία!».

Αυτό πρέπει να μεταφραστεί άμεσα σε σύγκληση νέας Γενικής Συνέλευσης όπου:

1. Να αποφασίσει ότι αν η εργοδοσία επιμένει να επιβάλει τα μέτρα της θα πάρει άμεση απάντηση με 24ωρη προειδοποιητική απεργία. Και ότι αν συνεχίσει να επιμένει, η απεργία θα κλιμακωθεί με 48ωρη και διαρκείας.

2. Έχοντας την εμπειρία της απεργίας του 1997, η Γενική Συνέλευση να εκλέξει από τώρα Επιτροπή Αγώνα που θα αναλάβει άμεσα να οργανώσει την περιφρούρηση του αγώνα και την μάχη της πληροφόρησης. Να ενημερώσουν τον κόσμο για τον δίκαιο αγώνα που διεξάγουν, ζητώντας την συμπαράσταση του.

3. Ο έλεγχος να περάσει στα χέρια των ίδιων των εργαζόμενων μέσα από συχνές και κοινές (ΣΕΚ-ΠΕΟ) Γενικές Συνελεύσεις που θα είναι και οι μόνες που θα μπορούν να αποφασίσουν για το πως θα προχωρήσει ο αγώνας.

Δάφνος Οικονόμου

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ

ΟΧΙ ΣΤΗ ΜΕΙΩΣΗ ΤΩΝ ΜΙΣΘΩΝ ΠΡΟΣΛΗΨΗΣ

Κυβέρνηση και εργοδότες, για χρόνια καλιεργούν το μύθο ότι οι δημόσιοι υπάλληλοι και ιδιαίτερα οι εκπαιδευτικοί είναι «προνομιούχοι», «χαρραμοφάηδες» που δεν κάνουν τίποτα και νοιάζονται μόνο για τον εαυτό τους. Αυτό είναι ενα μεγάλο ψέμμα. Αν σήμερα λειτουργούν τα σχολεία και προσφέρουν μια στοιχειώδη γνώση και μόρφωση αυτό οφείλεται στην ευσυνειδησία και αυτοθυσία των εκπαιδευτικών και στους αγώνες τους ενάντια στις περικοπές και τα προγράμματα που επιβάλλουν την λογική της αγοράς στην Εκπαίδευση.

Σήμερα η κυβέρνηση εξαπολύει μια νέα προκλητική επίθεση ενάντια στους εκπαιδευτικούς. Θέλει να τους μειώσει τους μισθούς πρόσληψης. Ειναι μια επίθεση ενάντια στις εργατικές κατακτήσεις και την ενότητα των εκπαιδευτικών αφού θα δημιουργήσει δυο κατηγορίες εργαζονένων. Και όλ αυτά λίγες μόνο μέρες πρίν τις εξετάσεις των μαθητών. Ηταν μια πράξη τρομοκρατίας, μια πράξη πειρατίας απο την μεριά της κυβέρνησης. Εβαλε τους μαθητές μπροστά, σαν ασπίδα και ζητούσε λίτρα απο τους εκπαιδευτικούς για να τους αφήσει. Τρομοκρατημένοι οι περισσότεροι γονιοί αντί να τα βάλουν με τον τρομοκράτη που ήταν η κυβέρνηση, ζητούσαν απο τους εκπαιδευτικούς να υποχωρήσουν, να πληρώσουν τα λύτρα για να σώσουν τα παιδιά τους.

Τελικά οι εκπαιδευτικές οργανώσεις απέφυγαν το κλείσιμο των σχολείων αλλά δεν πρέπει να έχουμε την παραμικρή αμφιβολία ότι έχουν όλο το δίκιο με το μέρος τους και πρέπει όλοι να σταθούμε δίπλα τους και πρώτα και κύρια οι γονιοί. Οι εκπαιδευτικοί αυτή τη στιγμή δεν παλεύουν απλά για τον ευατό τους γιατί έτσι και αλοιώς οι ίδιοι δεν θα οφεληθούν άμεσα. Αντίθετα θα μπορούσαν να κάνουν όπως έκαναν άλλες συνδικαλιστικές ηγεσίες και να ανταταλάξουν τις μειώσεις των μισθών πρόσληψης με κάποια δικά τους οφέλη όπως έκανε η ηγεσία της ΟΕΛΜΕΚ το 1980 που παραχώρησε την Α11, για τους νεοεισερχόμενους καθηγητές (κάτι που χρειάστηκε είκοσι χρόνια για να ξανακερδιθεί) ή η ηγεσία των Δημοσίων και Ημικρατικών που δέχτηκε και αυτή τότε τη μείωση των μισθών των νεοεισερχομένων με ανταλάγματα για τους ίδιους.

Οι εκπαιδευτικοί σήμερα δείχνουν έμπραχτα τι σημαίνει εργατική αλληλεγγύη. Παλεύουν για όλους μας, είτε είμαστε εργαζόμενοι είτε πρόκειται να εργοδοτηθούμε στο δημόσιο, στον ημικρατικό ή στον ιδιωτικό τομέα. Ο στόχος της κυβέρνησης δεν είναι μόνο να κτυπήσει τους εκπαιδευτικούς και τους υπόλοιπους δημόσιους υπαλλήλους αλλά και τους ιδιωτικούς. Αυτό ομολογεί η ίδια σε σημείωμα της που έστειλε στις εκπαιδευτικές οργανώσεις όπου αναφέρει σαν κύριο λόγο για την μείωση των κλιμάκων πρόσληψης ότι: ***«ο κρατικός τομέας παρέχει σημαντικά ψηλότερα επίπεδα μισθοδοσίας απο τον ιδιωτικό τομέα, ιδιαίτερα στους εισαγωγικούς βαθμούς, με αποτέλεσμα να ασκείται πίεση για αύξηση των επιπέδων μισθών στην αγορά εργασίας και να περιορίζονται οι δυνατότητες του ιδιωτικού τομέα να εξασφαλίσει το αναγκαίο, ποσοτικά και ποιοτικά εργατικό δυναμικό».***

Ειναι πρόκληση, μετά απο αυτή την κυνική ομολογία, η κυβέρνηση, να δηλώνει ότι θέλει να μειώσει το «χάσμα» μεταξύ δημόσίων και ιδιωτικών. Εκείνο που θέλει να κάνει είναι να κτυπήσει τα πιό δυνατά και οργανωμένα κομμάτια της εργατικής τάξης, όπως τους εκπαιδευτικούς για να μήν δίνουν το «κακό» παράδειγμα και στους άλλους.

Ειναι πρόκληση να δίνει εκατομμύρια σε επιδοτήσεις και φοροαπαλλαγές, στους βιομήχανους, τους ξενοδόχους, και τους κερδοσκόπους τους χρηματιστήριου και να θέλει να μειώσει τους μισθούς των εργαζομένων.

Ειναι μέρος της ίδιας πολιτικής που θέλει να δώσει τα αεροδρόμια, τα λιμάνια, τις τηλεπικοινωνίες, ακόμα και τα νοσοκομεία στα αρπαχτικά της αγοράς.

Σε αυτή την επίθεση η απάντηση θα πρέπει να είναι κοινή απο όλους μας, δήμοσιους, ημικρατικούς, ιδιωτικούς, φοιτητές, ανέργους, μαθητές και γονείς: **Δεν θα περάσει**. Θα πρέπει να είμαστε όλοι μαζί με τους εκπαιδευτικούς.

Δυστυχώς η πρώτη κινητοποίηση που οργάνωσαν οι εκπαιδευτικές οργανώσεις μαζί με τους φοιτητές και τους αδιόριστους, έξω απο τη Βουλή, δεν είχε την μαζική συμμετοχή που περίμενε ο περισσότερος κόσμος. Οι ηγεσίες των εκπαιδευτικών οργανώσεων δεν έκαναν καμιά ουσιαστική προσπάθεια για να κατεβάσουν το κόσμο στην εκδήλωση.

Λάθος ήταν και η αντιμετώπιση που υπήρξε απο κάποιο κομμάτι των καθηγητών που δεν κατέβηκαν στην κινητοποίηση επειδή η ηγεσία της ΟΕΛΜΕΚ δεν κάλεσε απεργία για να απαντήσει στην κυβέρνηση. Σίγουρα η ΟΕΛΜΕΚ έπρεπε να πάρει πιό δραστικά μέτρα αλλά το μόνο που πέτυχαν με την απουσία τους απο την εκδήλωση ήταν να σπάσουν το ηθικό του κόσμου και να δώσουν άλλοθι στην ηγεσία που θα επικαλείται τη δικαιολογία ότι ο κόσμος δεν ανταποκρίνεται.

Μπορεί για την ώρα η κυβέρνηση να έκανε προσωρινά πίσω αλλά είναι σίγουρο ότι αυτό το μέτωπο θα ξαν'ανοίξει και θα πρέπει εκπαιδευτικοί, φοιτητές, αδιόριστοι, συμβασιούχοι και όλοι οι άλλοι να ξαναπούμε ένα μεγάλο ΟΧΙ.

ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΑ

Οι κινητοποιήσεις είχαν αποτέλεσμα

Σε ιδιώτες αποφάσισε ν' αναθέσει την λειτουργία των αεροδρομίων η κυβέρνηση. Για να δικαιολογήσει αυτή την απόφαση ο Αβέρωφ Νεοφύτου εξαπέλυσε μια χυδαία και συκοφαντική επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους στα αεροδρόμια.

Υποστήριξε ότι τα αεροδρόμια είναι σήμερα μια ζημιογόνα επιχείρηση και ότι την ευθύνη για αυτό, την φέρουν οι εργαζόμενοι και οι συντεχνίες, που με τα «προνόμια» και τις «υπερβολικές» τους απαιτήσεις τα οδηγούν στην χρεοκοπία με αποτέλεσμα το κράτος να πρέπει να πληρώνει τα σπασμένα και ο κόσμος να ταλαιπωρείται. Οι ιδιώτες, σύμφωνα με τον Αβέρωφ, που θα αναλάβουν την νέα διαχείριση, θα μπορέσουν να τα μετατρέψουν σε κερδοφόρες επιχειρήσεις και θα προσφέρουν καλύτερες και φθηνότερες υπηρεσίες για το κόσμο.

Λεει ψέματα, τίποτα από όλα αυτά δεν είναι αλήθεια.

Σύμφωνα με τα στοιχεία που έδωσαν οι τρεις συντεχνίες ΠΕΟ, ΣΕΚ και ΠΑΣΥΔΥ που αντιτίθενται στην ιδιωτικοποίηση, τα αεροδρόμια μπορούν να αποφέρουν κέρδος πέραν των 20 εκ. λιρών το χρόνο στο κράτος. Σήμερα αυτά τα έσοδα χάνονται εξαιτίας της χαριστικής πολιτικής που ακολουθεί η κυβέρνηση προς τις αεροπορικές εταιρίες. Η Γενική Ελεγκτής αναφέρει σε έκθεση της ότι «*για την εξυπηρέτηση εδάφους στα αεροσκάφη δεν επιβάλλεται κανένα τέλος, ενώ στα ευρωπαϊκά αεροδρόμια τα τέλη αυτά κυμαίνονται από 900 μέχρι 1800 λίρες για μεγάλα αεροσκάφη και 600 μέχρι 1700 λίρες για μικρά με αποτέλεσμα να προκύπτει σημαντική απώλεια εσόδων*».

Δεν χρειάζεται να έχει κανείς ιδιαίτερες γνώσεις στα οικονομικά ή στα μαθηματικά για να δει ότι αν η κυβέρνηση επέβαλλε στις αεροπορικές εταιρίες έστω και το χαμηλότερο τέλος από αυτά που έχουν τα ευρωπαϊκά αεροδρόμια. Σύμφωνα εξάλλου με έκθεση της Τράπεζας Αναπτύξεως τα αεροδρόμια της Κύπρου θα είναι κερδοφόρα και θα συνεχίσουν να είναι τα πιο φθηνά στην Ευρώπη ακόμα όταν προστεθούν οι χρεώσεις που σήμερα δεν γίνονται.

Αυτά τα εκατομμύρια είναι που λιγουρεύονται οι ιδιώτες και για αυτό θέλουν να περάσουν κάτω από το έλεγχο τους την διαχείριση των αεροδρομίων. Οσοι μιλούν για καλύτερα και φθηνότερα αεροδρόμια από τους ιδιώτες, ας κοιτάξουν τι γίνεται σήμερα με το αεροδρόμιο των Σπάτων στην Ελλάδα.

Αυτή την πραγματικότητα ο Αβέρωφ προσπάθησε να την κρύψει και να παραπλανήσει τον κόσμο. Το μέγεθος της παραπλάνησης που επιχειρεί ο Αβέρωφ γίνεται ακόμα χειρότερο όταν προσπαθεί να αποδώσει ευθύνες στους εργαζόμενους στα αεροδρόμια για καθυστερήσεις και ταλαιπωρία του κόσμου. Σύμφωνα με τη Διεθνή Ένωση Αερομεταφορών (ΙΑΤΑ) τα αεροδρόμια με τις λιγότερες καθυστερήσεις σε ολόκληρη την Ευρώπη, είναι τα αεροδρόμια της Λάρνακας και της Πάφου με ποσοστό καθυστερήσεων 1.2%.

Ενώ λοιπόν υπάρχουν όλα αυτά τα στοιχεία που αποδεικνύουν ότι τα αεροδρόμια είναι από τα φθηνότερα και τα καλύτερα σε εξυπηρέτηση σε όλη την Ευρώπη ο Αβέρωφ επιμένει στο βιολί του να συκοφαντεί τους εργαζόμενους.

Δεν θα τους περάσει. Ηδη οι πρώτες αντιδράσεις των εργαζομένων έφεραν αποτέλεσμα. Ανάγκασαν την Βουλή να αναβάλει την λήψη απόφασης για το Φθινόπωρο και τον Φούλη να κάνει γαργάρα τις μεγαλόστομες διακηρύξεις ότι μέχρι τις 17 του Ιούλη θα έκλεινε αυτό το θέμα. Οι εργαζόμενοι και οι συντεχνίες τους μπορούν και πρέπει να συνεχίσουν και να κλιμακώσουν τις κινητοποιήσεις τους ώστε να μετατρέψουμε αυτή την πρώτη υποχώρηση της κυβέρνησης σε άτακτη φυγή και οριστική ήττα της πολιτικής των ιδιωτικοποιήσεων.

Πέτρος Μιχαήλ

Χημικοί κλινικών εργαστηρίων

Ο αγώνας συνεχίζεται

Τον περασμένο Γενάρη το υπουργείο Υγείας διόρισε μικροβιολόγο γιατρό στη θέση προϊσταμένου στο Χημείο του Γενικού Νοσοκομείου Λευκωσίας. Ο διορισμός έγινε χωρίς καμιά διαβούλευση με τον κλάδο Τεχνολόγων Νοσοκομειακών Εργαστηρίων και σε θέσεις που βρίσκονται έξω από τα πλαίσια της διαδικασίας αναδιάρθρωσης που συμφώνησε ο κλάδος με το υπουργείο Υγείας το 1998. Αυτό προκάλεσε την αντίδραση του κλάδου που ζήτησε να ανακληθεί ο διορισμός της.

Ο υπ. Υγείας Φρίξος Σαββίδης χαρακτήρισε σαν «παράλογη, αχρείαστη και χωρίς ουσία» την αντίδραση των χημικών και ανακοίνωσε τον διορισμό άλλων 4 μικροβιολόγων γιατρών υπεύθυνων των κλινικών εργαστηρίων στα επαρχιακά νοσοκομεία. Απείλησε μάλιστα πως, αν συνεχίσουν να αντιδρούν οι χημικοί «θα επιβάλουμε τις αποφάσεις μας».

Για χρόνια όλες οι αναλύσεις που γίνονται στα νοσοκομειακά εργαστήρια εκτελούνται από πτυχιούχους χημικούς που εργάζονται κάτω από φοβερά αντίξοες συνθήκες με μειωμένο προσωπικό, με ξεπερασμένης τεχνολογίας και παλιά μηχανήματα και για μεγάλα χρονικά διαστήματα με ελλείψεις αντιδραστηρίων. Για 25 χρόνια τώρα οι μισθοί των χημικών, κλίμακα Α4 - Α7, ήταν οι ίδιοι με τους μισθούς απόφοιτων γυμνασίου αντί με εκείνων των πτυχιούχων όπως σε άλλες υπηρεσίες.

Αναμφίβολα υπάρχουν πολλές ανάγκες στα εργαστήρια για επιπρόσθετο επιστημονικό προσωπικό όπως είναι και οι γιατροί μικροβιολόγοι, ιδιαίτερα στον τομέα των ενδονοσοκομειακών λοιμώξεων. Από αυτή την άποψη ήταν λάθος η κόντρα που ξεκίνησε ανάμεσα στον κλάδο των Χημικών και την συντεχνία των γιατρών ΠΑΣΥΚΙ. Επέτρεψαν έτσι στον Σαββίδη να εμφανιστεί σαν εκείνος που προσπαθεί για την «αναβάθμιση των προσφερόμενων υπηρεσιών» αλλά τον εμποδίζουν οι Χημικοί και γενικότερα τα «στενά» συνδικαλιστικά συμφέροντα.

Πέρσι ο κλάδος των χημικών οργάνωσε μια σειρά απεργιακά μέτρα με αίτημα την αναδιοργάνωση των εργαστηρίων και τη δημιουργία επιστημονικής δομής. Αυτό θα σήμαινε να προαχθούν όλοι οι χημικοί στην κλίμακα Α8-Α10 και να δοθούν άμεσα και διευθυντικές θέσεις. Αντί να κλιμακώσουν τα μέτρα οι χημικοί, υποχώρησαν τελικά σε μια συμβιβαστική συμφωνία με το υπουργείο Υγείας που προβλέπει να ανοιχτούν 22 θέσεις στην κλίμακα Α8-Α10 αντί 50 όσοι είναι οι πτυχιούχοι Χημικοί και μάλιστα θέσεις πρώτου διορισμού αντί προαγωγής. Επιπλέον συμφωνήθηκε, χωρίς κανένα χρονοδιάγραμμα, να δοθούν μελλοντικά 5 διευθυντικές θέσεις προαγωγής.

Το υπουργείο διορίζοντας από ένα γιατρό μικροβιολόγο σαν υπεύθυνο εργαστηρίου σε κάθε επαρχία μπορεί πολύ εύκολα να αρνηθεί να δώσει τις διευθυντικές θέσεις προαγωγής στους χημικούς με το επιχείρημα ότι ήδη υπάρχει υπεύθυνος εργαστηρίου και να σταματήσει την πυραμίδα ανέλιξης των χημικών εκεί που βρίσκεται σήμερα.

Αν οι χημικοί είναι για κάτι αδικαιολόγητοι είναι ότι έδειξαν πίστη στην διάθεση και στις υποσχέσεις του υπουργείου για την αναδιοργάνωση των νοσοκομειακών εργαστηρίων.

Εκεί που πρέπει να επικεντρωθούν είναι στη συνέχιση του αγώνα τους απαιτώντας να δοθεί για όλους τους χημικούς η κλίμακα Α8-Α10, να δεσμευτεί το υπουργείο σε χρονοδιάγραμμα για την δημιουργία των διευθυντικών θέσεων, να γίνουν κι άλλες προσλήψεις προσωπικού στα εργαστήρια και να εξοπλιστούν τα εργαστήρια με σύγχρονα μηχανήματα. Αυτό θα σημαίνει αναδιοργάνωση και αναβάθμιση των προσφερόμενων υπηρεσιών.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

Το νέο τεύχος του περιοδικού:

"Σοσιαλισμός απο τα κάτω"

Το κίνημα μετά τις πανεργατικές

Το νέο τεύχος του περιοδικού "Σοσιαλισμός από τα κάτω" - που εκδίδεται απο το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα, αδελφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας στην Ελλάδα, πρέπει να φτάσει στα χέρια του κάθε αγωνιστή που πανηγύρισε για τη νίκη στο Ασφαλιστικό, εμπνέεται από τα μηνύματα του αντικαπιταλιστικού κινήματος, το Γκέτεμποργκ, τη Γένοβα και θέλει να συνεχίσει σε αυτό το δρόμο. Το εισαγωγικό σημείωμα δίνει τον τόνο: "*Μετά τις πανεργατικές, μετά από αυτή τη μεγάλη νίκη, η βάση βρίσκεται πολύ πιο μπροστά, πολύ πιο αριστερά από τις ηγεσίες. Η ύπαρξη μιας οργανωμένης αντικαπιταλιστικής μειοψηφίας δίνει έκφραση σε αυτή τη διάθεση, βοηθάει να δώσουμε συνέχεια στις μάχες πολύ πιο οργανωμένα. Και ταυτόχρονα βοηθάει να παλέψουμε για τη δικιά μας εναλλακτική προοπτική, έτσι ώστε μέσα από την κρίση της Σοσιαλδημοκρατίας να μην βγουν κερδισμένοι οι καπιταλιστές και οι φίλοι τους, αλλά ο κόσμος που αγωνίζεται για να μπουν οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη*".

Η μάχη του Ασφαλιστικού ήταν μια μεγάλη νίκη για την τάξη μας. Τα μέτρα του Γιαννίτση μπήκαν στο ψυγείο αλλά οι πιέσεις δεν σταμάτησαν. Ο Λέανδρος Μπόλαρης εξηγεί τις αιτίες και προτείνει τις λύσεις για το Ασφαλιστικό από τη μεριά των εργατών. Τον Ιούλη θα διαδηλώσουμε στη Γένοβα ενάντια στους 8 πλανητάρχες. Ο Κώστας Τορπουζίδης παρουσιάζει την πλούσια δράση της Πρωτοβουλίας Γένοβα 2001 τονίζοντας ότι η Γένοβα "θα είναι ένα ακόμα μήνυμα ότι η πάλη ενάντια στη βαρβαρότητα του συστήματος μεγαλώνει. Αυτό τον αέρα της νίκης θα φέρουμε όλοι πίσω στους χώρους μας για να συνεχίσουμε τη σύγκρουση με τα αφεντικά".

Οι διαδηλώσεις στο Γκέτεμποργκ έφεραν το αντικαπιταλιστικό κίνημα στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων. Τί είναι αυτό το κίνημα, από που έρχεται και πού πηγαίνει; Σε αυτά τα ερωτήματα απαντάνε ο Κρις Χάρμαν και ο Πάνος Γκαργκάνας -διευθυντές του Socialist Worker στο Λονδίνο και της Εργατικής Αλληλεγγύης- που ήταν οι ομιλητές στην συζήτηση του τετραήμερου "Μαρξισμός 2001" με θέμα "Η Παγκόσμια Αντίσταση στον καπιταλισμό".

Ενας νέος πόλεμος απειλεί τα Βαλκάνια. Η Μαρία Στύλλου από το περιοδικό Σοσιαλισμός από τα Κάτω, ο Πάνος Τριγάζης από τον ΣΥΝ και ο Ιβαν Βλάγιτς από το Βελιγράδι εξετάζουν τις ρίζες αυτής της κρίσης και προτείνουν πώς μπορούμε να σταματήσουμε τον πόλεμο. "Να μην αφήσουμε να κάνουν τα Σκόπια Σεράγεβο" είναι ο χαρακτηριστικός τίτλος αυτού του άρθρου.

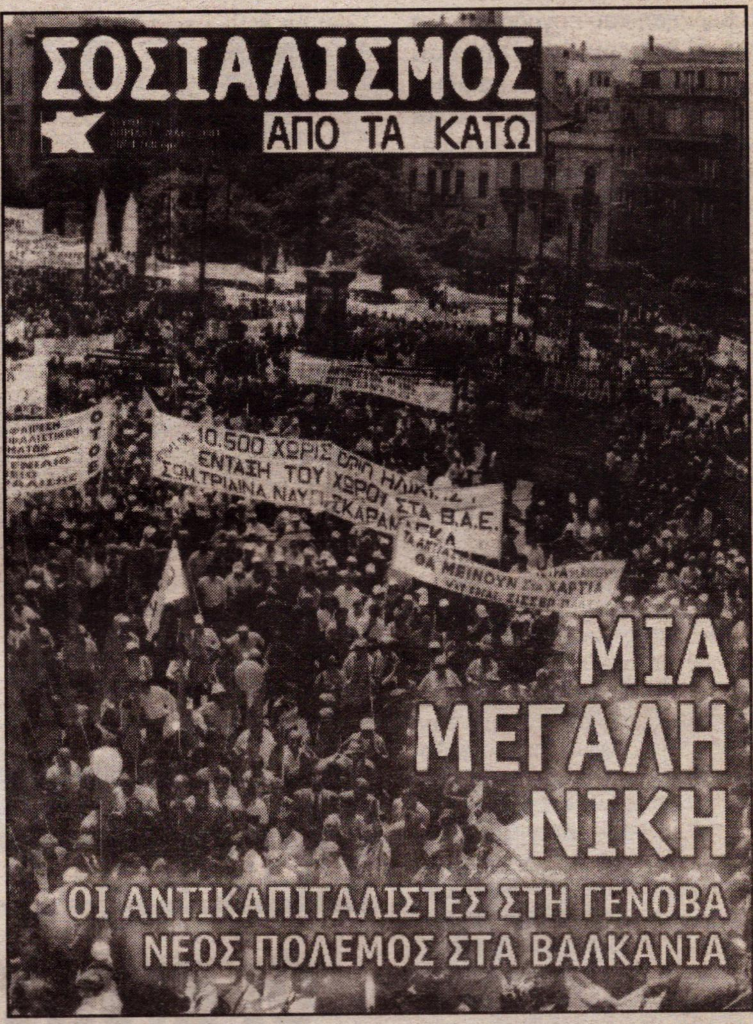

Δίπλα στην ελπίδα που γεννάει το αντικαπιταλιστικό κίνημα και τα μαύρα σύννεφα του πολέμου στα Βαλκάνια έχουμε την κρίση της αμερικάνικης οικονομίας που ο αντίκτυπός της απλώνεται σε όλον τον κόσμο. Ο Σωτήρης Κοντογιάννης στο άρθρο "Η κρίση της νέας οικονομίας" εξηγεί τις αιτίες που οδήγησαν στο ξεφούσκωμα του "αμερικάνικου θαύματος".

Η πορεία των Ζαπατίστας στην Πόλη του Μεξικού ξεσήκωσε εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες και νεολαία στο πέρασμά της. Οι Ζαπατίστας σε όλον τον κόσμο έχουν γίνει σύμβολο της μάχης ενάντια στην αγορά και τις πολυεθνικές. Η Νάστια Καλλινίκου παρουσιάζει την ιστορία αυτού του κινήματος και τους δρόμους που ανοίγονται μπροστά του.

Πρόσφατα κυκλοφόρησε από το Αρχείο Ιστορίας Συνδικάτων (ΑΡΙΣΤΟΣ) ένα φωτογραφικό λεύκωμα με τίτλο: "Φωτογραφίζοντας τις μνήμες και την ιστορία του εργατικού κινήματος". Οι φωτογραφίες μιλάνε από μόνες τους, από τους μεταλλωρύχους του Λαυρίου το 1898 μέχρι την κατάληψη της ΜΕΛ στη Θεσσαλονίκη το 1976. Πολύτιμη είναι, όμως, και η παρουσίαση που κάνει στο λεύκωμα, μέσα από τις σελίδες του περιοδικού ο ιστορικός Δ. Λιβιεράτος.

Το σύστημα του κέρδους έχει καταστροφικές συνέπειες πάνω στην επιστήμη. Αυτό αποδεικνύει ο Βασίλης Λουκάς στο άρθρο για την "Ανάγνωση των ανθρώπινων γονιδίων" που παρουσιάστηκε σαν η μεγαλύτερη επιστημονική ανακάλυψη πριν μερικούς μήνες.

Από το περιοδικό δεν θα μπορούσε να λείψει η βιβλιοκριτική. Η πρόσφατη έκδοση του Μαρξιστικού Βιβλιοπωλείου "Παγκοσμιοποίηση και Περιβάλλον - γιατί το Πράσινο είναι κόκκινο" είναι πολύτιμη συμβολή στην συζήτηση που αναπτύσσεται μέσα στο αντικαπιταλιστικό κίνημα. Το βιβλίο του Ν. Τσόμσκι "Ο νέος στρατιωτικός ανθρωπισμός" αποκαλύπτει τα ιμπεριαλιστικά ψέματα για την επέμβαση στο Κόσοβο. "Η Ιστορία του Ελληνικού Εμφύλιου Πολέμου 1946-49" γραμμένη από τον Γ. Μαργαρίτη συνεχίζει να βρίσκεται στην πρώτη θέση κυκλοφορίας. Στο περιοδικό υπάρχει μια κριτική παρουσίαση του Α' τόμου.

Μπορείτε να το ζητήσετε απο τους συντρόφους που πουλόυν την Εργατική Δημοκρατία ή στο τηλ:02-349959

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Συνεδριάζει κάθε Τετάρτη στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ ακριβώς

4/7: Οι κεραίες στο Ακρωτήρι και το κίνημα αντίστασης

11/7: Τι οδήγησε στο πόλεμο του '74

18/7:Παγκοσμιοποίηση και αντίσταση

25/7:Πως προχωρά το κίνημα μετά τη Γένοβα.

ΛΕΜΕΣΟΣ

Συνεδριάζει καθε Πεμπτη στα γραφεια της Ε.Δ. Ηπειρου9, η ωρα 8 μ.μ.

5/7: Οι κεραίες στο Ακρωτήρι και το κίνημα αντίστασης

13/7: Ο πυρήνας παρεμβαίνει στο αντιφασιστικό συλαλητήριο

18/7:Παγκοσμιοποίηση και αντίσταση

25/7:Πως προχωρά το κίνημα μετά τη Γένοβα.

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες

Συνδρομη για ενα χρονο
Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12

ΟΝΟΜΑ ____________________

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ____________________

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Το πιο συνηθισμένο επιχείρημα των απολογητών του καπιταλισμού ενάντια στους σοσιαλιστές ήταν ότι τα οράματα τους ήταν ουτοπικά. Αυτό το επιχείρημα είχαμε συνηθίσει να το ακούμε από τα δεξιά.

Τώρα όμως έρχονται να το επαναλάβουν και οι "εκσυγχρονιστές" ηγέτες των σοσιαλδημοκρατικών κομμάτων. Ο ίδιος ο καπιταλισμός, υποστηρίζουν, δεν είναι πια όπως τον περιγράφανε οι θεωρητικοί του σοσιαλισμού. Σήμερα, λένε, έχουμε μια "παγκοσμιοποιημένη οικονομία" χωρίς σύνορα, όπου κυριαρχούν οι γιγάντιες πολυεθνικές που μπορούν με το πάτημα ενός κουμπιού, να μεταφέρουν αστραπιαία χρήματα, κεφάλαια και θέσεις εργασίας από την μια άκρη του πλανήτη στην άλλη. Αν μια χώρα προσπαθήσει να δώσει μεγαλύτερα μεροκάματα στους εργάτες η να βελτιώσει τις κοινωνικές παροχές ή να αυξήσει την φορολογία των καπιταλιστών οι πολυεθνικές απλά θα μετακομίσουν τα κεφάλαια τους σε άλλες χώρες.

Ως εκ τούτου δυστυχώς δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, η παγκοσμιοποίηση καθιστά όλα τα κινήματα και τις ιδεολογίες άχρηστα.

Πράγα 26 Σεπτέμβρη

Παγκοσμιοποίηση

Για όποιον ξέρει την ιστορία του καπιταλισμού και του εργατικού κινήματος ξέρει πολύ καλά ότι αυτό το φαινόμενο της παγκοσμιοποίησης δεν είναι η πρώτη φορά που εμφανίζεται. Τόσο σαν ιστορικό γεγονός όσο και σαν ιδεολογία, η οποία μας οδηγεί σε αδράνεια και παραλυσία, έχει εμφανιστεί και στο παρελθόν.

Η παγκοσμιοποίηση είχε πάρει στο παρελθόν πολύ μεγαλύτερη διάσταση απ'ότι έχει σήμερα, οποιοδήποτε κριτήριο και να πάρουμε υπόψη. Η κίνηση του κεφαλαίου που αλλάζει σύνορα, οι ξένες επενδύσεις, το εμπόριο, τα χρηματιστήρια, ήταν πολύ μεγαλύτερου όγκου απ'ότι είναι σήμερα.

Και τότε είχαν σπεύσει οι καλοθελητές να πουν ότι δεν γίνεται τίποτα διότι ο καπιταλισμός έχει παγκοσμιοποιηθεί. Επικεφαλής τότε ήταν ο Κάουτσκι και μια μερίδα γερμανών Σοσιαλδημοκρατών, οι οποίοι έλεγαν τέρμα η επανάσταση, τέλειωσαν οι αλλαγές, διότι πλέον ο καπιταλισμός έχει μπει σε μια παγκόσμια φάση.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το εμπόριο, οι χρηματικές συναλλαγές , οι επενδύσεις και η παραγωγή σε διεθνή κλίμακα έχουν γνωρίσει πολύ μεγάλη αύξηση τα τελευταία χρόνια. Μέσα στην δεκαπενταετία 1980 - 1995, το εμπόριο αυξήθηκε με διπλάσιο ρυθμό σε σύγκριση με την παραγωγή.

Αυτό όμως, καθόλου δεν σημαίνει ότι τα οικονομικά σύνορα έχουν πέσει και ότι οι πολυεθνικές δεν έχουν "πατρίδα". Η εγχώρια αγορά παραμένει η πιο σημαντική αγορά για τις επιχειρήσεις των μεγάλων βιομηχανικών χωρών. Το 80% της παραγωγής των ανεπτυγμένων χωρών εξακολουθεί να κατευθύνεται στην εγχώρια αγορά και μόνο το 20% προορίζεται για εξαγωγή.

Επίσης και όσο αφορά τις επενδύσεις, ο κύριος όγκος των κεφαλαίων των μεγάλων πολυεθνικών, είναι επενδυμένος στην "μητρική χώρα":στις ΗΠΑ το 75%, στην Ιαπωνία το 67%, στην Γερμανία το 60%.

Είναι αλήθεια ότι η διεθνοποίηση της οικονομίας έχει κάνει άλματα τα τελευταία τριάντα χρόνια. Ομως, σε πείσμα των "εκσυγχρονιστών" η διεθνοποίηση - η κίνηση του κεφαλαίου που αλλάζει σύνορα, το εξωτερικό εμπόριο, οι ξένες επενδύσεις, τα χρηματιστήρια κλπ - το τέλος του περασμένου αιώνα και μέχρι το 1914 ήταν πολύ μεγαλύτερου όγκου απ' ότι είναι σήμερα.

Το κράτος

Αντίθετα από ότι διαδίδουν οι κονδυλοφόροι - απολογητές του καπιταλισμού και οι εκσυγχρονιστές - η εξάρτηση των μεγάλων εταιρειών, ακόμη και αυτών των πολυεθνικών που κυριαρχούν στην παγκόσμια αγορά, από τα εθνικά τους κράτη δεν έχει μειωθεί, πχ η Μπόιγκ, η Τζένεραλ Μότορς δεν θα μπορούσαν να σταθούν στην παγκόσμια αγορά αν δεν στηρίζονταν στους στενούς δεσμούς τους με τον κρατικό μηχανισμό και σε τελευταία ανάλυση την στρατιωτική δύναμη των ΗΠΑ.

Οι "7 αδελφές", οι πολυεθνικές πετρελαικές εταιρείες, για να μπορούν να αντλούν το πετρέλαιο από την Μέση Ανατολή δεν στηρίζονται μόνο σε διεφθαρμένα καθεστώτα σαν των Σεϊχιδων αλλά και στούς στόλους των ΗΠΑ, Βρετανίας κλπ.

Σε πείσμα των θεωριών της "παγκοσμιοποίησης" το κεφάλαιο εξακολουθεί να έχει ανάγκη το κράτος για να το προστατεύει με τους νόμους του, τις φυλακές του, την αστυνομία του από τον ταξικό του εχθρό, την εργατική τάξη. Εχει ανάγκη το κράτος για να του εξασφαλίζει την απαραίτητη "μόρφωση" και "εξειδίκευση" του προσωπικού του.

Την ίδια στιγμή που φλυαρούν για ελεύθερο εμπόριο, οι ίδιοι οι καπιταλιστές χρησιμοποιούν σαν εργαλείο το κράτος για να ανυψώνουν προστατευτικά τείχη απέναντι σε ανταγωνιστές τους. Π.χ οι καυγάδες Ε.Ε και ΗΠΑ για τις μπανάνες, το ορμονούχο βοδινό κλπ.

Οταν μιλούν για "ελεύθερο εμπόριο" εννοούν την ελευθερία των πολυεθνικών να μπαινοβγαίνουν στις χώρες που επιθυμούν. Εννοούν ότι οι αδύνατες χώρες πρέπει να καταργήσουν όλους τους ελέγχους και τους περιορισμούς στις εισαγωγές από τις οικονομικά ισχυρές χώρες.

Αυτό λοιπόν που επισείεται ως φόβητρο, η παγκοσμιοποίηση, θα πρέπει να το απομυθοποιήσουμε. Νά δείξουμε ότι όταν λέμε παγκοσμιοποίηση δεν υπάρχει κανένας καταναγκασμός φυσικός. Είναι μια επιλογή των επιμέρους κυβερνήσεων, που με μόνο κριτήριο τα συμφέροντα των δικών τους καπιταλιστών, ακολουθούν τέτοιες πολιτικές ώστε να δυναμώσουν τον ρόλο τους, οικονομικό, πολιτικό, στρατηγικό σε μια παγκοσμιοποιημένη οικονομία.

Επίθεση

Σοσιαλδημοκράτες και πρώην σταλινικοί από τα μέσα της δεκαετίας του '90 άρχισαν να υποστηρίζουν μαζί με τα κόμματα της δεξιάς ότι το κράτος δεν μπορεί να λειτουργήσει σε περίοδο διεθνοποιημένης οικονομίας και ότι αν η αγορά αφεθεί να λειτουργήσει ελεύθερα μπορεί, όχι μόνο να σταθεροποιήσει την οικονομία αλλά να δώσει μια νέα ώθηση σε καινουργιες επενδύσεις και να βγάλει τον καπιταλισμό από την κρίση.

Η πρακτική εφαρμογή αυτής της στροφής ήταν μια χωρίς όρια επίθεση στο βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης.

Ο εχθρός λοιπόν είναι συγκεγκριμμένος. Ειναι οι απανταχού κυβερνήσεις που για χάριν του ντόπιου κεφαλαίου, κατεδάφισαν το κράτος πρόνοιας, ξεπούλησαν τις δημόσιες επιχειρήσεις στους ιδιώτες, Είναι τα ντόπια καθεστώτα της Απω Ανατολής της Αφρικής, της Λανιτικής Αμερικής που εξασφάλισαν ώστε οι χώρες τους να είναι ο παράδεισος για πρώτες ύλες, ο παράδεισος για τους τραπεζίτες, ο παράδεισος για τους επενδυτές και η κόλαση για τη μάζα του πληθυσμού, τους εργάτες, τους αγρότες, τους φοιτητές.

Αγώνες

Αυτές οι πολιτικές ξεσήκωσαν ένα κύμα απεργιών, διαδηλώσεων και εξεγέρσεων την τελευταία πενταετία. Παντού η εργατική τάξη έδωσε συγκεκριμένες μάχες ενάντια στις επιθέσεις της "ελεύθερης αγοράς". Ξεκίνησε με τις μεγάλες απεργίες στην Γαλλία το '95 που οδήγησαν στην κατάρευση της κυβέρνησης. Από τότε άνοιξε μια ολόκληρη περίοδος που η εργατική τάξη βγήκε ξανά στο προσκήνιο, έδωσε τεράστιες μάχες, στην Γερμανία, στην Ιταλία, στις ΗΠΑ, στην Ρωσσία. Η κυρίαρχη τάξη σε όλες αυτές τις χώρες έχει να αντιμετωπίσει μια εργατική τάξη που συγκρούεται με την επιλογή να αλλάξουνε οι νόμοι για την κοινωνική ασφάλιση, για την εκπαίδευση, για την Υγεία.

Από τις ΗΠΑ στην Ευρώπη και από την Απω Ανατολή στην Λατινική Αμερική εκατομμύρια άνθρωποι ξεκινώντας από διαφορετική αφετηρία βλέπουν τον παραλογισμό του συστήματος και εξοργίζονται. Βλέπουν τα κλεισίματα εργοστασίων και την ανεργία να τινάζεται στα ύψη και τους μισθούς να πέφτουν. Τους ανθρώπους στο Τρίτο κόσμο να πεθαίνουν από αρρώστειες και από την πείνα, δουλεύοντας εξοντωτικά για λίγα ψίχουλα. Βλέπουν για χάρη του κέρδους λίγων μεγιστάνων να καταστρέφεται καθημερινά το περιβάλλον και να μπαίνει σε κίνδυνο η φύση και η ζωή των ανθρώπων με την ανεξέλεγκτη χρήση μεταλλαγμένων προιόντων. Ζουν τον ρατσισμό των κλειστών συνόρων και το κυνήγι των μεταναστών σε ΗΠΑ και Ευρώπη.

Συνδικαλιστές, εργαζόμενοι, οικολόγοι, σοσιαλιστές, αναρχικοί, άκληροι αγρότες και εργάτες γής, νέοι και παλιοί αγωνιστές ενώνονται σε ένα κοινό αγώνα. Ενάντια στα συμφέροντα που κρύβονται πίσω από αυτές τις επιθέσεις, τις πολυεθνικές, τους βιομήχανους, τους τραπεζίτες και τους οργανισμούς τους.

Η διαδικασία της παγκοσμιοποίησης έχει ξαναδώσει στην εργατική τάξη παγκόσμια την ανάγκη για γενίκευση και οργάνωση. Αυτό το βλέπουμε σε κάθε χώρα. Την δημιουργία αντικαπιταλιστών οργανώσεων όπως το ATTAC στην Γαλλία και στις Σκανδιναυικές χώρες, τα διάφορα δίκτυα ενάντια στην πείνα στον Τρίτο Κόσμο, ενάντια στα χρέη της Αφρικής προς τις τράπεζες.

Οι συσσωρευμένες συνέπειες της καταστροφικής λειτουργίας του καπιταλισμού και η είσοδος της λογικής της αγοράς, δηλ. του κέρδους σε κάθε τομέα της ζωής, έχει δημιουργήσει παγκόσμια μια αντικαπιταλιστική διάθεση, που με αφετηρία το Σιάτλ, με το σύνθημα "οι άνθρωποι πάνω από τα κέρδη" την είδαμε στην συνέχεια να εκφράζεται σε κάθε σύνοδο των διεθνών οργανισμών με τελευταίο σταθμό το Γκέττεμπουρκ και το σύνθημα "ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός".

Λύση

Η λύση δεν είναι ούτε η μεταρρύθμιση θεσμών όπως η Παγκόσμια Τράπεζα, το ΔΝΤ η ο ΠΟΕ ούτε η εφαρμογή μιας άλλης εκδοχής του καπιταλισμού, πιο ανθρώπινης και δημοκρατικής από τον νεοφιλελευθερισμό.

Είναι εξωπραγματικό να περιμένει κανείς ότι ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου ή το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο μπορούν να αλλάξουν και να ακολουθήσουν μια πολιτική που να προστατεύει τα δικαιώματα των εργαζομένων και το περιβάλλον. Οτι η Παγκόσμια Τράπεζα θα χαρίσει τα λεφτά της για να σωθούν οι άνθρωποι στον Τρίτο Κόσμο και ο ΟΗΕ θα υπερασπιστεί τις αδύναμες χώρες από τις επιθέσεις των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων.

Ολοι αυτοί οι οργανισμοί έχουν δημιουργηθεί για να εξασφαλίσουν ακριβώς ότι τίποτα από τα παραπάνω δεν πρόκειται να συμβεί. Είναι οργανισμοί που αναλαμβάνουν να οργανώσουν την επίθεση της άρχουσας τάξης και όχι να την υπονομεύσουν. Γι'αυτό οι υποσχέσεις που δίνουν είναι πάντα χωρίς αντίκρυσμα

Το πρόβλημα βρίσκεται στην ίδια την λογική του συστήματος που αντιμετωπίζει τους ανθρώπους και τον ίδιο τον πλανήτη σαν πρώτη ύλη που μπορεί να τους χρησιμοποιεί όπως θέλει, ακόμα και να τους καταστρέφει.

Τα τελευταία 20 χρόνια, η απομάκρυνση των όποιων περιορισμών είχαν μπει στην λειτουργία του καπιταλισμού από τα μέσα του 20 αιώνα, έχει φτάσει αυτή τη λογική στα απώτατα όρια της. Αυτό που απαιτείται είναι η ρήξη με τη λογική του κεφάλαιου και η αντικατάσταση της με μια άλλη, που δίνει προτεραιότητα στις ανθρώπινες ανάγκες και βάζει κάτω από δημοκρατικό έλεγχο τα μέσα για την ικανοποίηση τους.

Για να απαλλαγούμε από τα σημερινά προβλήματα του καπιταλισμού πρέπει να ακολουθήσουμε τον δρόμο της επανάστασης και του σοσιαλισμού. Είναι ο μόνος τρόπος για να μην επαναληφθεί στον 21ο αιώνα κάποια νέα εκδοχή των φρικαλεοτήτων που μετέτρεψαν τον 20ο σε εφιάλτη.

εργατικη δημοκρατια

ΑΚΡΩΤΗΡΙ

Μέρες απο το παρελθόν, απο τις συγκρούσεις διαδηλωτών με τις δυνάμεις της αποικιοκρατίας στις δεκαετίες του '40 και '50 θύμιζαν τα επεισόδια που έγιναν στη Βρετανική Βάση του Ακρωτηρίου.

Μόνο που αυτή τη φορά, η «ΕΟΚΑ», βρίσκονταν με την μεριά των Αγγλων.

ΕΞΩ ΟΙ ΒΑΣΕΙΣ

Ξηλώστε τις κεραίες του θανάτου

Τα επεισόδια ξεκίνησαν όταν οι Βρετανικές Αρχές των Βάσεων προσπάθησαν να καταστήλουν με τη βία τις εκδηλώσεις διαμαρτυρίας ενάντια στην εγκατάσταση νέας κατασκοπευτικής κεραίας στη Βάση Ακρωτηρίου. Δεκάδες διαδηλωτές, συγκεντρώθηκαν στην περιοχή που γίνονονταν τα έργα εγκατάστασης της κεραία και μπήκαν μπροστά στις μπουλτόζες. Τα έργα δικόπηκαν. Οι Αγγλοι συνέλαβαν τον βουλευτή Μάριο Ματσάκη γιατί έκοψε την περίφραξη του χώρου που ήταν οι κεραίες και ένα κινηματογραφιστή που κάλυπτε τα γεγονότα. Αγανακτησμένος ο κόσμος πολιόρκησε τον αστυνομικό σταθμό της Βάσης Ακρωτηρίου απαιτώντας την άμεση αποφυλάκιση τους. Εσπασαν τον κλοιό και μπήκαν μέσα στον σταθμό συγκρούστηκαν με την αστυνομία και τελικά ανάγκασαν τις αρχές των Βάσεων να τους αφήσουν ελεύθερους. Μετά απο αυτή την επιτυχία ο κόσμος προσπάθησε να κάψει τις κεραίες και σύγκρούστηκε με τον στρατό που εν το μεταξύ είχε αποκλείσει την περιοχή.

Τελικά τα έργα εγκατάστασης της κεραίας έχουν σταματήσει για την ώρα αλλά οι Αγγλοι δηλώνουν ότι θα ξαναρχίσουν.

Η νέα κεραία που θέλουν να εγκαταστήσουν οι αρχές των Βάσεων θα είναι τεραστίων διαστάσεων και αποτελεί μέρος ενός παγκόσμιου συστήματος παρακολούθησης και καθοδήγησης που είναι απαραίτητο για τον «πολέμο των άστρων» το πυραυλικό σύστημα που προσπαθεί να εγκαταστήσει ο Μπούς σε συνεργασία με τους Αγγλους συμμάχους του στο διάστημα.

Εκτός απο την σοβαρή απειλή που αποτελούν για την ειρήνη και όσους αντιστέκονται στα σχέδια των Αγγλοαμερικανών Ιμπεριαλιστών, οι κεραίες θα εκπέμπουν ψηλά επίπεδα ηλεκτρομαγνητικών πεδίων που μπορούν να βλάψουν σοβαρά την υγεία και τη ζωή των κατοίκων της περιοχής ενω ο υδροβιότοπος της Αλυκής Ακρωτηρίου θα καταστραφεί με τα

έργα που θα γίνουν.

Κάλυψη απο την Κυβέρνηση

Παρ' όλα αυτά η κυβέρνηση Κληρίδη φαίνεται να έδωσε το πράσινο φως στους Βρετανούς αφού ενημερώθηκε επίσημα για τη νέα κεραία εδω και δυό χρόνια και δεν έκανε τίποτα για να εμποδίσει το στήσιμο της, ένω τους αφησε ανενόχλητους όταν έστεισαν μια παρόμοια αλλά μικρότερη κεραία το '98. Εδωσε πλήρη κάλυψη στις αρχές των Βάσεων για τα επεισόδια αφού απο την πρώτη στιγμή κατάγγειλε τις εκδηλώσεις διαμαρτυρίας ότι ήταν έξω απο τα «πλαίσια της νομιμότητας και του πολιτισμού». Για ποιά νομιμότητα και πολιτισμό μιλούν όμως όταν οι Βάσεις βρίσκονται εδώ σαν αποτέλεσμα της βίας των όπλων των Βρετανών και παρά τη θέληση της συντριπτικής πλειοψηφίας των απλών ανθρώπων, ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων. Οταν αποτελούν μια καθημερινή απειλή για για μας και την γύρο περιοχή αφού όπως είναι γνωστό οι Βρετανοί είχαν και κατα πάσα πιθανότητα συνεχίζουν να έχουν πυρηνικά όπλα στις Βάσεις.

Για ποιά «νομιμότητα και πολιτισμό» μιλούν όταν οι Βρετανικές Βάσεις έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην επιδρομή ενάντια στο Ιρακ, που στοίχισε τη ζωή εκατοντάδων χιλιάδων αμάχων, ενώ ο αποκλεισμός του που συνεχίζεται μέχρι σήμερα έχει στοιχίσει την ζωή χιλιάδων ανθρώπων, κυρίως παιδιών απο έλλειψη τροφίμων και φαρμάκων. Για ποιό πολιτισμό μιλούν όταν βομβαρδίζουν καραβάνια προσφύγων και μολύνουν ολόκληρες περιοχές, οπώς τον Περσικό Κόλπο και τα Βαλκάνια με απεμπλουτισμένο ουράνιο.

Ειναι χυδαία υποκρισία να κλείνουν τα μάτια σ' αυτές τις πραγματικότητες και να ζητούν απο τον κόσμο να σταματήσει τις εκδηλώσεις διαμαρτυρίας και να περιμένει τα αποτέλεσματα «επιστημονικών ερευνών» για το αν οι κεραίες αποτελούν κίνδυνο για τους κατοίκους της περιοχής. Δεν έχουμε καμιά εμπιστοσύνη ούτε στους Αγγλους ούτε στην Κυβέρνηση ότι θα μας πούν την αλήθεια. Μας έχουν πεί τόσα ψέμματα και οι δυό που δεν υπάρχει κανένας λόγος να τους ακούσουμε κάν. Ας θυμηθούμε μόνο τι μας έλεγαν για το χυτήριο στους Εργάτες για να πιάσουμε ένα μόνο παράδειγμα.

Αποπροσανατολισμός

Υποκρισία είναι και τα αναθέματα προς τον Ματσάκη και η προσπάθεια να παρουσιάσουν τις εκδηλώσεις διαμαρτυρίας σαν αποτέλεσμα της προσπάθειας του Ματσάκη για αυτοπροβολή. Οι εκδηλώσεις διαμαρτυρίας έγιναν γιατί ο κόσμος έχει αηδιάσει απο την προκλητική και κυνική στάση των Αρχών των Βάσεων που θέλουν να εγκαταστήσουν τις κεραίες παρά τις αντιδράσεις του. Είναι αποκαλυπτικό να παρακολουθεί κανείς τα κυβερνητικά στελέχη που διεκδικούν δάφνες για τη συμμετοχή τους στην ΕΟΚΑ και σε ενέργειες κατά των Βρετανών αποικιοκρατών να εξαπολύουν μύδρους και αναθέματα κατά του Ματσάκη και των διαδηλωτών που έκαψαν μερικά αυτοκίνητα των Βάσεων και προσπάθησαν να κάταστρέψουν τις κεραίες του θανάτου.

Με όλ' αυτά προσπαθούν να αποπροσανατολίσουν το κόσμο και να υποβαθμίσουν την ουσία του ζητήματος που είναι η εγκατάσταση των κεραίων, η παρουσία των βάσεων και η κάλυψη που δίνει η κυβέρνηση στους Αγγλους.

Η Ερωπαϊκή προοπτική

Σαν τελευταίο καταφύγιο η κυβέρνηση χρησιμοποιεί το βαρύ πυροβολικό, την Ευρωπαϊκή Ενωση: «Δεν μπορούμε ν' ανοίξουμε μέτωπο με την Βρετανική Κυβέρνηση αυτή τη στιγμή» μας λέει «γιατί είναι απο τους βασικούς υποστηριχτές μας για ένταξη στην Ε.Ε.». Ειναι ένα χυδαίο επιχείρημα που δείχνει πόσο αδίστακτοι και υποκριτές είναι. Δεν έχουν κανένα δισταγμό να θυσιάσουν τους ανθρώπους και το περιβάλλον για να μπούν σε αυτό το ιμπεριαλίστικό κλάπ που θα εξασφαλίζει τα συμφέροντα και τα κέρδη τους.

Δυστυχώς σε αυτό το επιχείρημα τους ακολούθησαν και όλα τα κόμματα της αντιπολίτευσης παρά το ότι φραστικά υποστήριξαν το σταμάτημα των έργων για τη νέα κεραία. Ακόμη και το ΑΚΕΛ που στο παρελθόν οργάνωσε μερικές απο τις πιό μαζικές πορείες με αίτημα το κλείσιμο των Βάσεων τώρα δηλώνει ότι δεν μπορεί να μπεί θέμα βασεων αυτή τη στιγμή.

Μπορεί όλοι αυτοί να μήν θέλουν ν ανοίξουν μέτωπο με την Αγγλική Κυβέρνηση και τις αρχές των βάσεων στη Κύπρο αλλά το μέτωπο που άνοιξαν οι διαδηλώσεις στο Ακρωτήρι με τους Αγγλους αλλά και την κυβέρνηση που τους καλύπτει δεν θα κλείσει εύκολα, ιδιαίτερα αν οι Αγγλοι δοκιμάσουν να ξαναρχίσουν τα έργα εγκατάστασης της κεραίας.